

MISJONIJUTUSTUSED II KVARTAL 2007

Trans-Euroopa Divisjon

Trans-Euroopa Divisjoni võiks nimetada ka ülemaailmseks divisjoniks, sest see hõlmab alapid Euroopas, Aasias, Lähis-Idas ja Põhja-Aafrikas.

Riigid, mis on sellel kvartalil tähelepanu keskmes ja saavad osa kolmeteistkümnest hingamispäeva annetest, on Holland ja Egiptus; ülejäänud läheb erilisele projektile Lõuna-Sudaanis.

Egiptus

Seitsmenda päeva adventistid jõudsid Egiptusesse 1877. aastal, kuid alguses oli töö väga raske. Esimesed misjonärid said surma võõramaalastevastastes rahutustes; hiljem hävitas usust taganemine Kairo koguduse ning selle liikmed pillutati laiali. 1950ndate keskel pani Egiptuse valitsus haridusasutustele sellised nõuded, mis sundisid sulgema kõiki koole peale ühe adventalkooli ja Niiluse Uniooni Akadeemia. Sel ajal kui algkool kaotas palju oma adventolemuses, võttes vastu riiklikku õppekava, jäi Niiluse Uniooni Akadeemia ainult adventistlikuks ning see on mõjuvõimsaks adventtõe kuulutajaks nii õpilaste kui ümberkaudsete elanike hulgas.

Kuna akadeemial ei ole Egiptuse valitsuse tunnustust, peavad selle kooli lõpetajad Egiptuse ülikooli astumiseks sooritama spetsiaalse eksami. Need testid suudavad läbida ainult vähesed õpilased ning väga paljud ei saa õpinguid jätkata.

Osa selle kvartali kolmeteistkümnest hingamispäeva annetest aitab Niiluse Uniooni Akadeemia juurde rajada kutsekooli, kus õpetatakse vajalikke oskusi, mis lubavad neil jääda Egiptusesse, kus nad loodavad usust tunnustada kodus ja töökohtadel.

Holland

Holland on Euroopa kaasaegne riik. See on tihedalt asustatud riik ning hollandlased on hankinud endale maad juurde, kuid mitte naabrite vallutamiseks, vaid tehnoloogiat kasutades merelt. Hollandlased on uhked oma insenerioskuste üle ning neile meeldib öelda, et Jumal lõi maailma, kuid hollandlased löid Hollandi, viidates merelt võidetud maale.

Religioossed eelistused on üsna võrdselt jaotunud protestantide, katoliiklaste ja nende vahel, kes üldse usku ei tunnista. Advent- koguduse juhid otsivad innukalt võimalusi tuua inimesi Kristuse juurde. Üks esmaseid vahendeid on rajada uusi kogudusi, mis on mõeldud konkreetsele vanuse-, huvi- või rahvusgrupile. Kogudus kasvab ning on elujõuline paljudes Hollandi immigrantide kogukondades. Osa selle kvartali kolmeteistkümnest hingamispäeva annetest aitab osta hoone, mis sobib jumalateenistusteks suurima liikmeskonnaga immigrantide kogudusele, Amsterdami Ghana kogudusele.

Sudaan

Sudaanis on hoopis teistsugused ülesanded. Riigi põhjaosa on peamiselt Araabia mõjutustega ning moslemiusuline, lõunaosa on peamiselt afrikaani, kristliku ja animistliku religiooniga. Kuigi põhja ja lõuna vahel on nüüd juba mitu kuud relvarahu, jättis peaaegu 40 aastat kestnud kodusõda Lõuna-Sudaani infrastruktuurist ilma. Piirkonnas ei ole kattega teid, elektrit, telefoni ega kanalisatsiooni. Inimeste elu on pidev võitlus toidu, vee, hariduse ja paljude asjade pärast, mis ülejäänud maailma jaoks on iseenesestmõistetavad.

Lõuna-Sudaani kogudus kasvab kiiresti ja sel on praeguseks umbes 6 000 liiget. Lõuna-Sudaanis Maridi lähedal asuv Eyiera Adventkutseakadeemia rajati umbes 10 aastat tagasi, kuid mõned õpilased elavad ikka veel savionni tüüpi ühiselamutes. Kõik rahad, mis jäävad üle

kolmeteistkümne hingamispäeva planeeritud projektidest Egiptuses ja Hollandis, suunatakse Sudaani advent- keskkoolile lihtsate ühiselamute ehitamiseks.

Täpsemat informatsiooni nende projektide kohta leiate kolmeteistkümne hingamispäeva programmist.

Tuletage liikmetele meelde, et kogu kvartali kestel antud misjoniannetused toetavad seitsmenda päeva adventkoguduse ülemaailmset misjoniprogrammi. Üks neljandik kolmeteistkümne hingamispäeva annetustest läheb ülalmainitud spetsiaalsetele projektidele ning ülejäänud kolm neljandikku läheb maailma misjoniannetuste fondi.

Ülesanded

Trans-Euroopa Divisjoni sellel kvartalil esitletud alad näitavad nende vajaduste ja ülesannete mitmekesisust, millega divisjonil tegemist on. Siiski on selles piirkonnas elavatel inimestele ühtne eesmärk, mis paneb tööle: koolitada, varustada ja saata usklike evangeeliumi kuulutama.

Hollandi Unioon on keskendunud uute koguduste rajamisele ja neile kogudustele kirikute muretsemisele. Siia kuulub ka Amsterdami immigrantide kogudus, mis maksab liiga suurt üüri saali eest, kus nad jumalateenistusi peavad.

Egiptuse kogudus seisab silmitsi ülesandega suurendada kogudust selles Lähis-Ida riigis, mis on evangeeliumi suhtes vaenulikult meeletatud. Niiluse Uniooni Akadeemia, koguduse keskkool Kairos, täidab mitmeid ülesandeid, pakkudes kvaliteetset Kristuse-kesket praktiliste oskustega haridust õpilaskonnale, kes on põhiliselt mitteadventistid.

Selle kvartali kolmas projekt kutsub koguduseliikmeid üles annetama rohkem, kui nad tavaliselt kolmeteistkümne hingamispäeval annavad. Kolmeteistkümne hingamispäeval antud raha, mis ületab kahe esimese projekti lõpetamiseks vajaliku summa, kasutatakse lihtsate, püsivate ühiselamute ehitamiseks õpilastele Lõuna-Sudaani adventkeskkoolis, kus paljud õpilased elavad ikka veel rookatusena savionnides.

Võimalused

Meie selle kvartali kolmeteistkümne hingamispäeva annetus on määratud järgmistele projektidele:

- kirik Ghana kogudusele Amsterdams Hollandis;
- kutsekool ja õpilaskeskus Niiluse Uniooni Akadeemiale Kairos Egiptuses.
- korralikud ühiselamud Eyiera Adventkutseakadeemiale Lõuna-Sudaanis.

Edaspidised kolmeteistkümne hingamispäeva projektid

Kolmandal kvartalil on keskmes Kesk-Aafrika Läänedivisjon. Kolmeteistkümne hingamispäeva projektideks on kirikud ja evangeelsed keskused Sierra Leones, Libeerias, Gambias, Nigeerias, Ghanas ja Beninis; algkool Kamerunis; keskkool Ida-Nigeerias; ja Buea haigla lõpetamine Kamerunis.

2007. aasta neljandal kvartalil on projektid Lõuna-Aasia Divisjonist.

Lisainfo

Teatmeteos "*The Seventh-day Adventist Encyclopedia*" (saadaval raamatuna ja CD-ROMil) sisaldab üksikasjalikumalt informatsiooni koguduse töö ajaloo kohta Rootsis, Sudaanis ja Iisraelis.

2006. aastal ilmunud adventistide aastaraamatus "*The Seventh-day Adventist Yearbook*" (Hagerstown, Review and Herald Pub. Assn.) on põhimõtteliselt kõigi seitsmenda päeva adventistide institutsioonide ja tööliste nimed ja aadressid kogu maailmast.

Misjon DVD: Peakonverentsi misjoniosakond on teinud Euro-Aafrika Divisjonist ja mujalt maailmast pärinevate lugude illustreerimiseks DVD-video 3-, 5- ja 10minutiliste

segmentidena, mis sobivad kirikus hingamispäevakooli või teenistuste vahele. Küsige hingamispäevakoolijuhilt oma koguduse DVD-d või võtke ühendust adventmisjoniosakonnaga aadressil www.AdventistMission.org.

7. aprill 2007
Egiptus

Valgus kõrbes

Dwight Rose

Väike internaatkool Kairo äärelinnas Egiptuses teostab noorte elus suuri muutusi.

Kairo äärelinnas tolmuse, veo- ja sõiduautosid ning eeslivankreid täis tänava ääres asub Niiluse Uniooni Akadeemia. Algselt linnast pisut eemale ehitatud kool asub nüüd linnas sees. Üle tänava asuva mošee valjuhääldi kutsub ustavaid moslemeid palvele.

Värava taga töötab rohetav aed külluslikku toitu kooliõpilastele ja kohalikul turul müümiseks. Sõbralikud õpilased lehvitavad ja tervitavad, kui nad kõnnivad kena koolilinnaku ühest punastest tellistest hoonest teise.

Niiluse Uniooni Akadeemia on adventkoguduse ainus keskkool Egiptuses. Korrapärane koolilinnak, tähelepanelikud õpilased ja sõbralikud õpetajad loovad südamliku ja lahke keskkonna. Kuid mõni aasta tagasi pandi kool peaaegu kinni. Kooli astuvate õpilaste arv langes kolmekümnele ning hooned vajasis suurt remonti. Linnakut ümbritsev savitellistest müür ei pakkunud varaste ja näljaste koerte eest kaitset.

Kuid kogudus otsustas palvemeeles kooli avatuna hoida. Fookuse muutmine ja pikad töötunnid tõid akadeemia hävingust tagasi öitsengusse. Praegu on Niiluse Uniooni Akadeemia tänu Kristuse-kesksele õppekavale ja pühendunud personalile võitnud Egiptuse valitsuse lugupidamise ning nii adventkoguduse kui Briti keskhariduse programm on akrediteeritud. Seitse aastat pärast peaaegu sulgemist, on koolil ootenimekiri neist, kes soovivad kooli astuda.

Edu saladus on kooli pühendumine adventideaalidele ja tugev tööõppeprogramm. Kõik õpilased täidavad erinevaid tööülesandeid, mis nõuavad neilt mitmesuguseid oskusi ja võimaldavad neil töötada erinevate juhendajatega.

Tavaliselt tulevad õpilased Niiluse Uniooni Akadeemiasse inglise keelt õppima. Suurem osa õppima asujatest oskavad vähe või ei oska üldse inglise keelt ja neile on üheaastane inglise keele intensiiv- programm. Mõned on pärit väikestest Ülem-Egiptuse (Lõuna-Egiptuse) küladest ega ole varem kodust eemal olnud. Nad on häbelikud ja neil puudub enesekindlus. Õpetajate ja personali hoole all hakkavad õpilased oma võimetesse uskuma ning osalevad programmides. Üks hiljuti lõpetanud neiu tuli sellisest külast. Ta oli nii häbelik, et ei rääkinud peaaegu kellegagi. Kuid lõpetamise ajaks oli ta oma klassi ja kooli liider.

Niiluse Uniooni Akadeemia on eelkõige kristlik kool; õpilastel on iga päeva piiblitunnid, nad käivad kirikus ja osalevad teistes linnaku jumalateenistusprogrammides.

“Umbes kolmandik kooli õpilastest on adventistid,” ütleb kooli direktor Dwight Rose. “Enamik ülejäänuid on tulnud õppima inglise keelt või loodavad tundma õppida arvutit, mis on Egiptuses väga hinnatud oskused. Meie hariduspõhimõtted on Egiptuse omadest üsna erinevad. Meie õpetajad hoolivad õpilastest väga. Nad võtavad õpilaste jaoks ekstra aega, et aidata neil õppeainega toime tulla. Nad annavad vajadusel nõu ja palvetavad õpilaste eest sageli. Siin anname oma õpilastele kaugelt enam kui põhihariduse; me anname neile hoolitsevas keskkonnas kvaliteetse Kristuse-keskse hariduse.”

“Kuna kool on pühendunud adventideaalidele ja -elustiilile, oleme otsustanud akadeemiale mitte nõuda Egiptuse akrediteerimist, mis ohustaks tõsiselt meie kristlikku positsiooni. Kuid see tähendab, et Niiluse Uniooni Akadeemia lõpetajad peavad Egiptuse ülikooli pääsemiseks tegema eraldi eksamid. Need eksamid on enamikule meie õpilaste

peredele liiga kallid, seepärast ei jätkata märkimisväärne osa kooli lõpetajatest oma haridusteed Egiptuses.”

“Seepärast oleme pühendunud hoopis kutseõppeprogrammidele, mis annab meie õpilastele oskused elatise teenimiseks. Mike Fisher, uue kutseõppeprogrammi direktor, on väljaõppinud mitmete kutseoskuste õpetamiseks. Teised spetsialistid tulevad kooli oskusi õpetama mõneks kuuks. Koolis on kavas õpetada puutööd, keevitamist, autoremontimist ja torutöid, kuid ka kontorisis ja kodus vajalikke oskusi,” lisas Rose.

Selline programm pakub enam kui vaid töötamise võimalust. See kindlustab, et rohkem neist koolitatud ja pühendunud noortest jääb Egiptusesse. Pärast keskkooli Egiptusest lahkunud õpilastest tulevad ainult vähesed tagasi ning kogudus kaotab Egiptuse haritud adventnoorte järgmise põlvkonna. Kvaliteetse kutseõppeprogrammi kaudu saavad õpilased vajalikud oskused, millega kindlustada oma pered. Samuti võimaldavad need oskused neil pääseda kodudesse ja kontoritesse, kus pastor ega piiblitöölised pole teretunud. Nende kvaliteetne töö loob usalduse. Tööeetika, mille aluseks on “Tee seda õigesti esimesel korral” edendab ettevõtteid ning inimesed küsivad neilt, mis teeb neid teistsuguseks. Vastuseks on loomulikult, et kristlik usk ja tööeetika.

Kooli on astunud 28 õpilaste ühest Ülem-Egiptuse põlluharijate kogukonnast. Mõned neist on pärit adventkodudest. Nad on rääkinud oma sõpradele Niiluse Uniooni Akadeemiast, kus saab inglise keelt õppida. Ning õpilased on hakanud kooli astuma. Nad tulevad inglise keelt õppima, kuid nad õpivad ka Piiblit. Lõpetamise ajaks on need õpilased viis aastat õppinud evangeeliumi, kuulates üha uuesti, et Jumal armastab neid ja Jeesus soovib olla nende sõber.

Suurem osa neist õpilastest ei taha minna tagasi oma kodukülla, kus neil ei oleks tööd. Nende vanemad soovivad, et nad leiaksid hästi tasustatava tööd. Kuid kolledžisse saavad neist vähesed. Korralik kutseõppeprogramm pakub neile noortele oskusi, mis võimaldavad neil arvestatavalt elatist teenida. Kutseoskused on vähemalt sama olulised kui lõpetamisel saadav keskkooli lõputunnistus.

“Kutseõppe teiseks eesmärgiks on ümbruskonna elanikele kutseõppekursuste korraldamine,” ütleb Mike Fisher, Niiluse Uniooni Akadeemia kutseõppeprogrammi direktor. “See on oluline vahend inimesteni jõudmiseks ja kooli õpilaste toomiseks. Vähesed egiptlased suhtlevad kristlastega ja enamik neist ei ole seitsmenda päeva adventistidest kuulnudki. Pakkudes inimestele võimalusi täiendada oma ametioskusi, leiame sõpru Kristuse heaks just meie ümbruskonnast. See murrab barjääri paremini kui miski muu, mida saame teha.”

Õpilased jäävad viieks aastaks koolilinnakusse ja paljud neist otsustavad vastu võtta ristimise. Kuid ka need, kes ei lase end ristida, saavad põhjalikud teadmised Piiblist ja praktilisest adventkristlusest.

Kõik õpilased käivad linnaku jumalateenistustel. Kuid kooli palvela on liiga väike kõigi õpilaste ja õppejõudude jaoks. Kui tuleb ümbruskonnast külalisi, ei ole lihtsalt kõigi jaoks ruumi. Praegu peetakse hingamispäevakooli tunde väljas puude all, sest Egiptuses sajab harva. Ent koolil on vaja suuremat palvelat, kus personal saaks pidada seminare ümberkaudsele elanikele ning evangeelseid koosole- kuid õpilastele ja teistele. Suurem hoone annab õpilastele paremaid võimalused misjoniprogramme korraldada ja enesekindlust suurendada.

Niiluse Uniooni Akadeemia üldiseks eesmärgiks on valmistada õpilasi oma kodumaa misjonärideks, telgitegijateks, kes tunnistavad töötades Jumala armastusest. Teie misjoniannetused aitasid rohkem kui 50 aasta eest selle kooli rajada. Teie annetused sel kolmeteist- kümnendal hingamispäeval aitavad teha kooli veel paremaks.

Dwight Rose on Niiluse Uniooni Akadeemia direktor Kairos Egiptuses.

14. aprill 2007
Egiptus

Pikk tee koju

Samuel Yousef

Pere otsis ainult head, kõrgel tasemel kooli. Kuid nad leidsid ka uue suhte Kristusega.

[Paluge see mina-vormis lugu ühel meesterahval ette kanda.]

Mina olen Samuel Yousef. Mina ja mu pere elame Egiptuses Kairos. Ma olen ärimees ja mu naine Inez töötab kaupluses. Suuremas osas oleme traditsioonilised egiptlased. Me räägime araabia keelt, elame oma suguvõsa läheduses ja käime palju sugulastel külas. See on oluline osa Egiptuse kultuurist, sest kui keegi vajab abi, on alati olemas pereliige, kes ulatab abistava käe.

Me oleme kristlased; me käisime oma perekirikus alati, kui meil oli pühapäev vaba. Kuid suurem osa egiptlasi töötab pühapäeval. Reede on nädalalõpp, sel päeval käivad moslemid mošees palve- tamas. Seepärast ei saanud me eriti sageli pühapäeval kirkusse. Kuid me palvetasime koos lastega ja õpetasime neid kõiges Jumalat usaldama. Jah, religioon oli meie jaoks oluline siis ja on ka praegu.

Kui meie poeg Micheal jõudis kooliikka, tahtsime talle parimat võimalikku haridust. Me soovisime, et ta õpiks nii väärtushinnanguid kui saaks ka akadeemilisi teadmisi. Ka riigikoolis oleks ta saanud mingisugust religioosset õpetust, kuid tihtipeale ei õpetata seal väärtushinnanguid koos religiooniga.

Ma sain teada, et Kairos on kõrgel tasemel seitsmenda päeva adventistide kool. Ja mis veelgi olulisem, õpetajad õpetavad lapsi ka korralikeks kodanikeks. Me otsustasime Micheali sellesse kooli panna.

Algusest peale rääkis Micheal meile koolis õpitut. Mõned asjad olid sellised, mida ma polnud kunagi varem kuulnud. Ma otsustasin ise järele uurida, mida õpetajad talle õpetavad, kas see on ikka Piibliga kooskõlas. Ma hakkasin ise Piiblit uurima, et näha, mis seal tegelikult kirjas on. Siis külastasin ma kooli lähedal asuvat adventkirikut. Me rääkisime naisega palju Piiblist ja meil mõlemal oli küsimusi asjade kohta, mida me ei mõistnud. Me esitasime kohalikule adventpastorile palju küsimusi ja peagi uurisime koos temaga vastuste leidmiseks Piiblit.

Kui ma lugesin hingamispäevast, veendusin, et see on õige, kuigi ma teadsin, et suurem osa kristlasi peavad pühapäeva. Ma tegin usus suure sammu ja hakkasin oma äri hingamispäeviti kinni panema. Ma sain seda teha, sest olin ise ülemus. Kuid Inezil oli rohkem võitlemist, sest kauplus, kus ta töötas, oli avatud ka hingamispäeval. Kuid me käisime võimalusel alati koos adventkirikus.

Kui meie tütar Marian sai kooliealiseks, panime ka tema advent- kooli. Aastad möödusid ja Micheal lõpetas põhikooli. Nüüd tuli meil leida tema jaoks hea keskkool. Ma tahtsin saata ta Niiluse Uniooni Akadeemiasse, Kario lähedal asuvasse adventkeskkooli, kuid meie pereliikmed oli selle vastu. "See adventkool ei ole valitsuse poolt akrediteeritud," ütlesid nad. "Micheal ei saa oma õpitud aineid üle kanda ega pärast Egiptuse ülikooli õppima minna. Saatke ta Egiptuse kooli." Nende väited veensid meid ja me saatsime oma poja ühte Egiptuse ingliskeelsesse kooli.

See kooliaasta oli Micheali jaoks raske. Klassides oli üle saja õpilase ning me kuulsime lugusid sellest, kuidas õpilased ähvardasid õpetajaid noaga, et häid hindeid saada. "Mismoodi see kool küll meie pojale mõjub?" mõtlesin ma. Kooliaasta lõpuks teadsime, et Micheal ei

lähe sinna tagasi. Ükskõik palju me ajas või rahas kaotame, me saadame Micheali adventkeskkooli. Ma olin nõus kaotama ühe kooliaasta ja riskima sellega, et mu poeg ei saa Egiptuse ülikooli, selle nimel, et mu poeg saaks kristliku hariduse.

Ma läksin Niiluse Uniooni Akadeemia direktori juurde ja rääkisin talle oma kartusest, et mu poeg keerab Jumalale selja, kui jääb kooli, kus ei huvituta Jumalast. “Minu laste vaimulik elu on olulisem kui mis tahes akrediteerimisprobleemid,” ütlesin ma talle. Ma panin Micheali järgmiseks õppeaastaks kirja.

Niiluse Uniooni Akadeemia on internaatkool, seepärast läksin ma hingamispäeviti kooli jumalateenistusele ning pärastlõunal uurisime direktoriga Piiblit. Minu naine sai endal hingamispäevad vabaks korraldada, töötades reedeti ja pühapäeviti. Siis uurisime igal hingamispäeva pärastlõunal kogu perega koos Piiblit.

Eelmisel aastal alustas Marian oma õpinguid Niiluse Uniooni Akadeemias. Kümme aastat on möödunud ajast, mil alustasime adventistidega piibliuurimist, kuid meil on veel palju küsimusi. Ma olen ristimiseks valmis, kuid ma olen otsustanud, et me saame adventistideks perega koos.

See ei ole ühe Egiptuse perekonna jaoks kerge otsus. Peretra- ditsioonid on sama olulised kui peresidemed. Selliste fundamentaal- sete asjade muutmine nagu on religioossed tõekspidamised, võib vihale ajada kogu suguvõsa. Kuid me oleme kõigest hoolimata otsustanud kuulutada Jumalale.

Lõpetamise nädalavahetusel ristiti kogu meie perekond koos Niiluse Uniooni Akadeemia basseinis. Inez ütles: “Isegi kui meie pere on meie otsuse vastu, oleme õnnelikud, sest saime täna endale 93 uut õde-venda,” viidates Niiluse Uniooni Akadeemia õppejõudele ja õpilastele.

Inez kavatseb uurida Piiblit koos oma pereliikmetega, et nad mõistaksid meie otsust. Mina räägin oma usust teistest religioonidest sõpradele. Mul on palju võimalusi tunnistada kolleegidele oma usust.

Meil on tuleviku suhtes mitmeid katsumusi. Micheal ja Marian tahaksid pärast keskkooli lõpetamist ülikooli minna. Aga kuna adventkool keeldub Egiptuse valitsuse akrediteeringu saamiseks oma standarditele kompromisse tegemast, on laste tulevik ebakindel. Egiptuse ülikoolides on hingamispäeviti loengud. Me loodame, et saame oma lapsed saata väljaspool Egiptust asuvasse adventülikooli, kus nad saavad jätkata oma haridusteed ja elada usuelu.

Me oleme tänulikud, et tulime Jeesuse juurde kristliku hariduse kaudu, mida pakuvad siinsed Egiptuse adventkoolid. See on olnud pikk teekond – kümme aastat –, kuid viimaks oleme kodus. Milline imeline õnnistus!

Osa selle kvartali kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetustest aitab Niiluse Uniooni Akadeemias alustada kutseõppeprogrammi. Õpilased saavad võimaluse õppida keevitamist, autoremonti, puusepatööd, torutöid, elektritöid ja osa võtta kodunduskursustest nagu toiduvalmistamine ja õmblemine. Need kursused annavad õpilastele võimaluse alustada pärast keskkooli oma äri. Siis saavad nad jääda Egiptusesse, toetada oma peresid ja tunnistada töö juures oma usust. Milline imeline võimalus Egiptuse koguduse tuleviku kindlustamiseks!

Täname Jumalat Niiluse Uniooni Akadeemia eest ja selle eest, mida see meie pere heaks teinud on. Me toetame seda kooli ja palvetame, et ka teie oma palvete ja kolmeteistkümnenenda hingamis- päeva annetustega sama teeksite.

Samuel Yousef on ärimees Kairos Egiptuses.

21. aprill 2007

Egiptus

Ma olen rahul

Hitham Ibrahim

“Need adventistid on juudid,” rääkis mu sõber. “Ole ettevaatlik. Ära kuula neid.”

[Paluge see mina-vormis lugu ühel kolledžiealisel noormehel ette kanda.]

Kuigi ma kasvasin üles Egiptuse kristlikus peres, käisin ma harva kirikus. Egiptuse koolides on pühapäeviti tunnid ja vaheaegadel töötasin ma isa juures.

Kui ma olin kaheksandas klassis, hakkas pere minu ja mu kaksikvenna jaoks keskkooli otsima. Meie linnas on palju koole, kuid enamikes on 100 õpilasega klassid ja vähe õpetajaid. Minu vanemad soovisid meie jaoks midagi paremat.

Ma kuulsin Niiluse Uniooni Akadeemiast Kairos. Ma teadsin, et see on kristlik kool, kuid ma ei teadnud midagi seitsmenda päeva adventistidest, kes seda kooli pidasid. Vanemad uurisid oma sõpradelt selle kooli kohta. Mõned väitsid, et adventistid on nagu juudid, sest peavad hingamispäeva. Nad hoiatasid mu vanemaid, et adventistid võivad püüda meile ajupesu teha, kui me seal õpime.

Kuigi mu vanemad oleksid võinud meid saata ükskõik millisesse kooli, jätsid nad selle meie valida. Ma palvetasin, paludes Jumalal aidata valida parim kool. Ja ma tundsin, et Jumal juhib meid Niiluse Uniooni Akadeemiasse.

Me jõudsim koolilinnakusse kindla otsusega mitte lasta end nende adventistide õpetustest mõjutada. Ma ütlesin endale, et kui mulle siin ei meeldi, võin lõpetada üheaastase inglise keele kursuse ja õppida kuskil mujal edasi.

Ma kohtusin proua Donnaga, ühe õpetajaga. Ta oli nii sõbralik ja abivalmis, et leidsin peagi end teda emaks kutsumas. Ma mõtlesin endamisi: “Ta on adventist ja ta ei ole halb.”

Mulle avaldas sügavat muljet ka proua Donna abikaasa, kooli direktor härra Dwight. Peagi mõistsin, et kui mul on probleem, võin alati nendega rääkida. Nad kuulasid mind nagu vanemad. Nende sõbralikkus aitas mul rahuneda.

Ma käisin kohustuslikes piiblitundides, kuid püüdsin õpetatut ignoreerida. Ma tegin koduseid ülesandeid, kuid piiblitundidele pöörasin vähe tähelepanu. Ma tahtsin olla kindel, et ma ei nakatu adventõpetustest, ükskõik kui toredad need inimesed ka on.

Reedel teatasid õpetajad, et peame laupäeval kirikusse minema. “Nii nad siis inimesi enda usku pööravadki. Nad sunnivad meid hingamispäeval kirikusse minema,” mõtlesin ma. Ma läksin kirikusse ainult sellepärast, et pidin. Kuid ma leidsin, et mulle meeldib laulda, kuigi laulud olid inglise keeles ja ma ei saanud sellest veel eriti aru. Araabia keelde tõlgitava jutluse ajal sirgeldasin, et hoida oma mõtteid kuulamisest eemal.

Kord kuus oli meil pikk nädalavahetus, mil võisime koju minna, kuid ma otsustasin mitte minna. Ma arvasin, et olen lihtsalt Kairos. Neljapäeva õhtul kutsus härra Dwight kooli jäänud õpilased enda koju õhtusöögile. Ma olin üllatunud. “Miks ta meid oma koju kutsub?” imestasin ma. Ma läksin härra Dwighti koju ja leidsin sealt eest veel kümme õpilast. Enne sööma asumist palvetas härra Dwight ja palus toidule Jumala õnnistust. Ma ei olnud kunagi enne sööki palvetanud ja see üllatas mind. Härra Dwight rääkis Jumalaga, nagu oleks Jumal meiega koos laua taga istunud.

Ma olin kasvanud üles, kartes Jumalat ja igavesti põlevat põrgut, mis ootas Jumalale sõnakuulmatuid. Aga kui härra Dwight palvetas, ei kuulnud ma tema hääles hirmu. Ma imestasin selle üle ja küsisin hiljem talt selle kohta. “Palvetamine on Jumalaga rääkimine.”

ütles ta. “Jumal palub meil endaga rääkida, Temaga koos kõndida, olla Tema sõber. See on isiklik asi.” Kuid ma imestasin, kas Jumal võtab minu palved otse, ilma preestri või pühaku vahendamiseta, vastu. Härra Dwight selgitas lahkelt, et keegi peale Jumala ei ole püha, isegi mitte preestrid.

Reede õhtul kutsus härra Dwight meid jälle enda juurde, seekord hingamispäeva alustamiseks. Ma imestasin, miks adventistid alustavad hingamispäeva reede õhtul. Sel õhtul vestlesime Jumalast ja Tema pühast hingamispäevast. Härra Dwight selgitas, et hingamispäev algab reedese päikeseloojanguga.

Härra Dwight lõpetas kooslemise üleskutsega: “Kas sa palvetad enne magama minemist? Kas sa palvetad, kui ärkad, kui sööd ja kui sul on abi vaja? Jumal soovib, et sa temaga räägiksid ja Ta soovib ise sinuga rääkida. Proovi järele.”

Sel õhtul läksin ma oma tuppa ja palvetasin esimest korda. Ma hakkasin rääkima Jumalaga, nagu oleks Ta mu sõber, mitte Jumalaga, keda olin kartnud.

Ma mõistsin, et need adventistid ei ole juudid; nad usuvad Jeesust ega püüa kellelegi ajupesu teha. Nad soovivad ainult jagada seda, mida Jumal on neile andnud. Ma esitasin Jeesuse kohta rohkem küsimusi ning hakkasin mõistma, et Jeesus armastab mind nii palju, et suri minu eest.

Ma hakkasin nii piiblitundides kui kirikus kuulama. Ma käisin isegi hingamispäeva pärastlõunasel piibliuurimisel. See oli mõeldud neile, kes soovivad ristimist, kuid kõik võisid osa võtta. Ma hakkasin ka ise Piiblit lugema ning leidsin palju asju, mis toetavad adventtõekspidamisi. Ma teadsin, et mu sõbrad olid eksinud.

Vaheaegadel jutustasin ma oma perele ja sõpradele õpitust. Ma rääkisin, et adventistid ei ole imelikud ja usuvad, et Jeesus tuli ja suri meie eest. Ma soovitasin oma perel lugeda Piiblist kümmet käsku. Neljas on ju nii selge, ütlesin ma. Ma küsisin, kas nad on leidnud Piiblist midagi, mis poleks õige. Isa vastas: “Mine preestri juurde; ta seletab sulle, miks me peame pühapäeva, mitte hingamispäeva. Vaata ringi. Miks kõik teised kristlased peavad pühapäeva?”

Kui ma olin koolis, helistasin tihti isale, et rääkida õpitust. Aja jooksul hakkas ta Piiblit lugema, et kontrollida, kas minu väited on õiged.

Mul läks viis aastat, otsustamaks saada ristitud seitsmenda päeva adventkristlaseks. Selle aja jooksul uurisin ma Piiblit piiblitundides, palvelas ja kirikus, härra Dwighti ja teiste kooli õpetajatega. Iga kord, kui mul küsimus on, tean, et keegi õpetajatest vastab sellele. Ma olen rahul, et olen leidnud tõe. Lõpetamise nädalavahetusel sain ma ristitud seitsmenda päeva adventkogudusse.

Minu isa on rõõmus, et tegin selle otsuse. Ta ütleb: “See on hea kool; sa oled edenenud usus ja armastad Jumalat. Mida on mul veel vaja?”

Minu vend ei ole veel ristitud, kuid ta usub. Ja mu noorem vend on nüüd Niiluse Uniooni Akadeemia õpilane. Ma palvetan, et ta kuulaks ja paluks Jumala juhtimist. Siis leiab ta tõe nagu minagi. Jumal on vastanud mu palvetele arusaamise ja juhtimise pärast. Nüüd ma näen, et Jumal tegi minu jaoks tee sinna, kus seda polnud. Minu usk on tugevam. Ma tahan teenida Jumalat kogu oma elu.

*Hitham Ibrahim lõpetas hiljuti Niiluse Uniooni Akadeemia.
Ta elab Aleksandrias Egiptuses.*

28. aprill 2007
Holland

Vastavalt vajadusele

Alita Byrd

***Inimesed ei lähe kirikusse, kui see ei vasta nende vajadustele.
Kuid miks võrsuvad kogu Hollandis uued kogudused?***

Adventkristlastena otsime pidevalt uusi võimalusi, jõudmaks inimesteni, kel on vaja kuulda Jeesuse peatsest tagasitulekust. Ja üks efektiivne moodus selleks on uute koguduste rajamine. Aga pidage kinni. Miks me rajame kogudusi riikides, kus olemasolevad kirikud on pooltühjad ja külastatavus väheneb?

Üks vastus on, et uus rajatav kogudus saab vastata inimeste sellistele vajadustele, mis olemasolevate koguduste jaoks raskeks osutuvad. Ükskõik, kas uus kogudus rajatakse linna või piirkonda, kus praegu kogudust ei ole, või pelgalt mõne kvartali kaugusele olemasolevast kirikust, saab uus kogudus tutvustada Jumala armastust inimestele, kes ei pruugi kunagi traditsioonilisse kirikusse minna. Seeläbi või tekkida aktiivne Jumalat teeniv kogukond.

Nagu suurem osa Euroopat on ka Holland sekulariseerunud riik. Selle protestantlikud juured on materialistlike ja ilmalike huvide süvenedes peaaegu ununenud. Peale selle muudavad endistest asumaadest riiki tulevad immigrandid olemasoleva koguduse palet, mis mõnedel juhtudel on eemale peletanud need, kes uut kultuuri ei mõista.

Nende ja teiste probleemide lahendus on rajada uued kogudused, mis vastavad usklike erinevate kogukondade vajadustele ning võimaldavad viia evangeeliumikuulutust evangeliseerimata piirkonda- desse.

Viimase kahe aastakümne jooksul on Hollandis suur immigrandide sissevool, eriti Aafrikast ja Kariibi mere piirkonnast. Immigrandid toovad kaasa oma kultuuri, keele ja jumalateenistuste kombes. Tihtipeale asuvad nad elama piirkonda, kus elavad teised nende kodumaalt pärinevad inimesed. Kuna immigrandid õpivad hollandi keelt ja töötavad sageli oma kogukonnas, soovivad nad teenida Jumalat oma emakeeles. Teised ei ole veel jõudnud riigikeelt õppida ja püüavad uuel kodumaal kanda kinnitada. Nende jaoks on emakeelsed jumalateenistused taeva kingituseks.

Gregory, adventistist sotsiaaltöötaja Rotterdumis, nägi sotsiaal- seid probleeme Antillidelt pärinevate immigrandide kogukonnas, kus ta töötas. Paljud inimesed Hollandi endiselt asumaadelt Kariibi mere piirkonnast on immigrereerunud Hollandisse, kuid keelduvad Hollandis uue elu alustamiseks kangekaelselt oma kultuurist ja emakeelest loobumast. Seetõttu ei suuda nad oma uuel kodumaal edu saavutada. Nad ei suuda aidata oma lapsi, kes koolis käivad ning palju sagedamini jätavad lapsed kooli pooleli kui lõpetavad selle. Kuna nad ei oska hollandi keelt, satuvad paljud ebaõnnestumiste nõiaringsi, mis ähvardab nende heaolu ja isegi elu.

Gregory nägi neid probleeme ja mõtles, mida saaks teha nende vaimulike ja füüsiliste vajaduste rahuldamiseks. Ta käis koguduse rajamise seminaril ja sai teada, et uue koguduse rajamise edu saladus on kogukonna vajadustele orienteeritus. Info ja teadmistega varustatult pöördus Gregory tagasi koju, kavatsedes rajada koguduse Antillide immigrandide kogukonda Rotterdumis.

Gregory ja mõned tema kodukoguduse liikmed pühendusid Antillide kogukonna vajaduste rahuldamisele. Nad käisid tänavatel, koputasid ustele, esitades küsimusi ja pakkudes abivajajatele abi. Mõnedel olid rahaprobleemid, teised ei teadnud, kuidas pangakontot avada.

Teistel oli vaja tõlki abiks dokumentide täitmisel või riigiasutustes asjade ajamisel. Adventistid aitasid inimestel täita blankette, millest nad aru ei saanud, ja pakkusid end riigiasutustesse tõlkideks. Peagi oli nende väike kontor täis abivajajate palveid.

Koguduse rajamise meeskond hakkas nõu andma ka peresuhete alal ning nõustas vanemaid, kuidas oma lapsi kooli edasi aidata. Mõnikord läksid nad inimestega ka kohtusse kaasa.

Pärast inimeste usalduse võitmist hakkas Gregory ja tema meeskond kutsuma neid väikese grupi koosolekutele, kus nad saavad neile Jeesusest rääkida. Nad palvetavad inimestega koos ja kutsuvad neid siis kirikusse.

Selles vastrajatud koguduses töötavad nüüd kaheksa adventisti sotsiaaltöötajatena. Ning uuel kogudusel on 75 liiget ja kohalkäijaid rohkem kui 100.

Mõned uued kogudused ei teki immigrantide jaoks ega inimestele Jeesuse tutvustamiseks. Mõnikord on uut kogudust vaja, loomaks ruumi pikaajastele adventistidele, et nad tunneksid end mugavalt ja saaksid usus kasvada. Vähesed kogudused suudavad vastata väga erineva liikmeskonna vajadustele. Erinevad inimesed vajavad erinevat vaimulikku toitu elu erinevatel perioodidel. Neil on vaja arendada oma vaimuandeid ja kasvatada usku. Mõnikord on selleks kõige parem luua uus kogudus.

Üks Lääne-Hollandis Haagis elav abielupaar on suurema osa oma elust adventistid olnud. Kuid nad leidsid end küsimas, milline on nende usk tegelikult. Viimastel kuudel olid nad tundud, et nende kogudus oli muutunud vähem tolerantseks inimeste suhtes, kelle jaoks on oluline, kuidas asju tehakse. Nad tundsid end pettunult ja rõhutuna. Nad ei käinud enam kirikus, kuid tundsid, et see pole lahendus.

Nad leidsid teisi, kes tundsid samamoodi, ning otsustasid hakata kodudes koos käima. Nad otsustasid, et soovivad olla hoolitsevas kogukonnas, kus ei küsita nende uskumuste ja Jumala teenimise viiside kohta. Nad nimetavad enda rajatud kogudust Noa laevaks, sest see peegeldab nende eesmärki pakkuda turvalist kogukonda rasketel aegadel.

Grupiliikmed veedavad suurema osa jumalateenistuse ajast arutades sügavuti Piibli tõesid, et taas oma usku kinnitada. Selle uue jumalateenistuse vormiga tunnevad liikmed end vaimulikult rahuldatu ja taaselustatuna. Nad avastavad lähema suhte Jumalaga ja värskendavad usku.

Kui kaks Noa laeva meest käisid koguduse rajamise seminaril, vaimustusid nad sellest, kuidas oma väike grupp koguduseks kasvatada. Nad hakkasid otsima mooduseid, kuidas viia nende vajadustele vastavat jumalateenistust teisteni ning peagi jõudsid grupiliikmed endiste koguduseliikmeteni, kes olid eemale jäänud.

Mõne kuu pärast üürisid Noa laeva liikmed kooskäimisteks läheduses asuva kiriku. Grupp suurenes järjest ja peagi käisid selle uue kogudusena hingamispäeva pärastlõunati koos 40 inimest. Liikmed on otsustanud kasutada grupiaruteludeks rohkem aega kui adventkogudustes tavaliselt.

Liikmed kutsuvad appi muusikat tegema mitteadventistidest muusikud, levitades seega adventusku rohkematele inimestele.

Mõned Noa laeva liikmetest käivad hingamispäeva hommikuti teistes adventkirikutes. Noa laev ei ole mõeldud teiste kogudustega võistlemiseks, vaid nende aitamiseks, kes tunnevad end oma kogudusest väljalülitatuna. Noa laev on turvaline sadam, koht nende jaoks, kel on kahtlusi või küsimusi oma usu kohta, pelgupaik nende jaoks, kes võivad langeda vaimuliku toetuse puudumise tõttu.

Kogu Hollandis võrsuvad uued kogudused ja usklike kogukonnad. Erinevad kogudused vastavad erinevatele vajadustele, kuid me kõik teenime sama Jumalat. See on misjon. Ja meie misjoniannetused aitavad teha misjonitööd tuhandetes kohtades üle kogu maailma. Täname teid annetuste eest.

Alita Byrd on ajakirja "Mission" abitoimetaja.

5. mai 2007
Holland

Kirik metsas

Niki Mannot ja Roelof Talen

Väike kogudus sai uue elu, kui oli sunnitud leidma endale uue koha.

Oli hingamispäeva hommik. Hollandis Almelo linnas seisis adventkoguduse üüritud väikese saali ukstel diakon. Ta tervitas kõigi saabujaid nimepidi. Aastatega oli kogudus kahenenud umbes 20 võrra, kaasa arvatud lapsed.

Väike kogudus üüris ühe protestantliku kiriku väikest saali. Kuid saal oli liiga väike, et seal eraldi hingamispäevakooligruppe teha. Isegi lastele ei saanud eraldi tundi teha ja nii läksid mitmed pere- konnad üle suuremasse, umbes 20 kilomeetri kaugusel asuvasse kogudusse. Almelo kogudus kahanes edasi. Kogudus oli välja suremas ja liikmed teadsid seda. Kaua nad suudavad jätkata?

Siis kuulis kogudus, et kirik, kus nad olid koos käinud, lammutatakse. Adventkogudus peab leidma jumalateenistusteks uue koha. “Kas see tasub ära?” küsis üks liige, kui koguduse juhid probleemi arutasid. “Võib-olla peaksime loobuma ja ühinema lähimas linnas oleva kogudusega. See oleks odavam kui siin ruume üürida.”

“Kuid mõned meist on liiga vanad, et igal hingamispäeval nii kaugele sõita,” ütles teine liige. “Me peame jääma siia, kus me elame.”

Niki Mannot, üks koguduse juhtidest, vaatas väikest kogunenud hulka. Keegi liikmetest polnud rikas. Mõned olid pensionärid, mõned töötasid puuseppade, maalrite või elektrikena. Kust leiaksid nad kooskäimise koha, mis oleks nende jaoks piisavalt ruumikas, kuid samas piisavalt odav? “Almelo koguduse elushoidmiseks on vaja imet,” mõtles Mannot.

Äkitselt tuli Mannotile mõte.

Mannot oli sotsiaaltöötaja, kes töötas sihtasutuses, mis aitab endistel narkosõltlastel narkootikumidest jagu saada ja korralikku tööd leida. Sihtasutus oli asunud linna ääres asuvas metsas vanas hoones ning omanikuga oli kokku lepitud, et ta lubas neil hoonet rehabiliteerimisprogrammiks kasutada. Kunagi oli hoones olnud noorte puhkekeskus, kuid nüüd seisis see tühjalt ja lagunes.

Hoone puupõrand oli kõdunenud ning seinad ja katus vajasis remonti. Kuid ehitise iseenesest oli tugev. Omanik oli olnud nõus, et sihtasutus kasutab hoonet tasuta.

Kui Mannot mõtles rehabiliteerimiskeskusele, tekkis tema peas plaan. Kas omanik lubaks kogudusel kasutada hoonet jumalateenistusteks, kui me selle ise ära remondiks? Ta näole ilmus naeratus. Ta räägib järgmisel päeval omanikuga.

Mannot uuris hoonet põhjalikult. See vajab palju tööd, kuid tema koguduses oli osavaid töölisi, töökaid inimesi, kes tema arvates oleksid hea meelega valmis osalema hoone taastamisel, kui nad saaksid seal jumalateenistusi pidada.

Mannot rääkis omanikuga, kes oli nõus, et kogudus käib seal koos viis aastat tasuta ja pärast seda vähese tasu eest, vastutasuks tuleb neil hoone korda teha. Lisaks lubas omanik koguduseliikmetel ehitada hoone ümber nende vajadustele vastavaks.

Vaimustatult rääkis Mannot oma plaanist koguduse nõukogus. “Kui me oleme nõus selle väljakutse vastu võtma, saame endale sobiva kiriku vaikses asukohas. Kuid hoone remondiks ja meie vajadustele vastavaks ümberehitamiseks on vaja kõigi koguduseliikmete kaastööd ja selleks kulub palju töötunde. Osa hoonest jagame rehabiliteerimiskeskusega, kuid suurem osa

hoonest on meie käsutuses ning me võime kasutada seda nii, nagu leiame sobiva olevat.” Mannot tõmbas hinge tagasi. Kas koguduseliikmed on valmis ohverdama oma kiriku saamise nimel nii palju aega? Sel õhtul hääletasid kogudu- seliikmed projekti jätkamise poolt.

Mõned koguduseliikmed imestasid, kas nad tõesti suudavad hoone remontida. Materjalid ja vahendid on kallid ning neil oli sellisteks asjadeks vähe raha. Kuid nad palvetasid ja tundsid, et Jumal soovib neid edasi liikuvat.

Mannot läks vestlema rehabiliteerimisprogrammi läbiviiva sihtasutuse direktoriga. “Minu kogudus soovib hoonet kasutada nädala lõpus ning meie rehabiliteerimisprogramm vajab paremaid võimalusi nädala sees,” rääkis ta direktorile. “Kui me oma vahendid ühendame, võime koos luua suurepärased ruumid, mida saame jagada.” Sihtasutuse direktor oli mõttega nõus. Sihtasutus annab pisut raha ning koguduseliikmed teevad töö.

Ja nii alustati tööga. Koguduseliikmetel ei olnud raha, et maksta kellelegi hoone restaureerimise eest. Nad teadsid, et neil tuleb ise kõvasti tööd teha, annetades selle heaks oma aja. Nad palvetasid, et Jumal aitaks neil leida raha vajalike materjalide jaoks.

Jumal hakkas nende palvetele materjalide pärast vastama juba peaaegu enne, kui liikmed tööga alustasid. Üks linna restoran tegi ümberehitusi ja andis kogudusele oma vanad toolid, mis olid heas korras. Üks pood tegi uuendusi ning oli nõus andma kogudusele vaipkatte, kui nad selle eemaldavad. Koguduseliikmed töötasid hilise õhtuni annetatud vaipa eemaldades, millest oli rohkem kui küllalt nende pühakojas ja ühiste ruumide katmiseks.

Värvipood andis sadu liitreid värve, mis olid säilivustähtsajale ületanud. Erinevaid värve kokku segades oli koguduseliikmetel seinte värvimiseks piisavalt värvi. Küttesüsteemide firma andis neile hoone jaoks suure allahindlusega küttesüsteemi. Ja köögisisustustevõte andis tasuta kogu köögi sisustuse!

Koguduse ehitajad ja elektrikud veetsid oma õhtud ja pühapäevad metsas asuvat kirikut ümber ehitades ja elektrisüsteemi paigaldades. Vähem kogenud värvisid, liimisid ja löid naelu sisse. Samal ajal korraldas rehabiliteerimiskeskus ehituseks vajalike kaupade ja teenuste ostmist.

Kui remont lõpetati, olid metsakirikus noorte- ja lasteklassid, suur koosolekusaal ja ruumid rehabiliteerimiskeskuse jaoks. Väljasurev kogudus ja lagunev hoone said koos uue särava elu ja edenemise. Ja koguduseliikmete kulud olid umbkaudu võrdsed sellega, mida kogudusel tuli varem maksa aastaüüriks liiga väikese saali eest, kus nad aastaid koos käisid.

Kui hoone sai valmis, kutsusid liikmed oma naabreid, endisi koguduseliikmeid ja linnaelanike metsas asuvasse kirikusse jumalateenistustele. Nad tänasid Jumalat Tema juhtimise ja hoolitsuse eest.

Endised liikmed tulid Almelo kogudusse tagasi ja mõned neist, kes ei olnud aastaid kirikus käinud, tulid jälle. Inimesed tõid oma sõpru ja liikmeskond kasvas. Organiseeriti rajaleidjate ja naiste- teenistuse töö grupid. Jumal muutis meeleheitlikus olukorras väljasureva koguduse elujõuliseks ja energiliseks koguduseks, kes teeb misjonitööd oma kogukonnas.

“Me arvasime, et meie kogudus sureb välja, kuid Jumal näitas meile uut ja huvitavat elu ja tööd meie linnas,” ütleb Mannot naeratusena.

Teie misjoniannetused aitavad teistel võitlevatel kogudustel kasvada ja kuulutada Jumala armastusest seal, kus nad on. Täname teid.

*Niki Mannot ja Roelof Talen on Almelo
seitsmenda päeva adventistide koguduse juhid Hollandis.*

12. mai 2007
Holland

Teistsugused kogudused

Spetsiaalselt lastele, teismelistele ja tudengitele rajatud kogudused aitavad kasvatada usku keerulistes piirkondades.

Kogu Euroopas on kirikute külastatavus langenud kõigi aegade kõige madalamale tasemele. Inimesed toovad mitmeid põhjusi, et mitte kirikusse minna. Nende elu on liiga kiire, traditsiooniline jumalateenistus ei vasta nende vajadustele või ei tunne nad oma elus vajadust Jumala järele. Kuidas saab kogudus kasvada sellistest kaalukatest takistustest hoolimata?

Paljude jaoks on vastuseks uue koguduse rajamine inimeste hulka, kes muidu ei pruugi kunagi traditsioonilisse kirikusse minna. Selleks peavad usklikud tegutsema usus, hüljates traditsioonid ja uurides oma sõprade ja lähedaste vaimulikke vajadusi. Selle tulemusena on Hollandis rajatud uusi kogudusegruppe, mis vastavad väga erinevate ühiskonnasektorite vajadustele.

Jean-Luc on tudeng ühes Hollandi ülikoolis. Ta märkas, et mõned tema ülikoolilinnaku tudengid käivad kirikus. Jean-Luc kogus kokku väikese adventtudengite grupi, et arutada, mida nad saaksid linnaku tudengite vaimulike vajaduste rahuldamiseks teha. Nad otsustasid rajada väikese grupi, mis võiks kunagi kasvada ülikoolikoguduseks.

Adventnoored üürisid ülikooli lähedal ruumi ja hakkasid kutsuma sõpru vaimulikele vestlustele. Nad käisid koos hingamispäeva pärastlõunati, sest nii sobis enamikele tudengitele. Nad kujundasid oma jumalateenistuste ruumi laudade ja toolidega kohvikuks ning pakkusid tulnutele karastusjooke ja suupisteid. Nad laulsid kaasaegseid kristlikke laule kitarriga saatel, tegid lühikese palve ja palusid noorel pastoril rääkida pisut grupi valitud teemal. Seejärel kohtusid nad väikestes gruppides nädala sees, et arutleda antud teemal edasi.

Paljud neist, kes hingamispäeva pärastlõunasel või argipäevastel kooskäimistel käivad, on liiga hõivatud või pole huvitatud, et pühenduda kooskäimisele igal nädalal. Seepärast on grupi koosseis nädalati erinev. Kuid grupi tuumik käib alati koos.

Kui grupi rajanud liikmed kooli lõpetavad, käivad linnajäänud edasi väikeses grupis, millele nad on andnud nimeks "Unik" (unikaalne), kombineerituna hollandikeelsetest sõnadest, mis tähendavad ülikooli ja kirikut. Nii on grupist viimase viie aasta jooksul saanud ülikooli ja noorte spetsialistide grupp. Nad käivad igal nädalal koos pingevabas õhustikus. Kord kuus kutsuvad grupiliikmed oma sõpru erilisele, kõigile avatud jumalateenistusele.

Grupi misjonitegevuseks on toetamine ja teenimine, näiteks raha kogumine kodutute toidumurede lahendamiseks ja kinnipeetavate külastamine. Kuigi grupp on jäänud väikeseks, vastab see noorte kristlaste tegelikele vajadustele.

Kogudusi ei raja alati täiskasvanud; mõned tekivad justkui juhuslikult. Kümneaastast Nadine'i ja tema ema kutsuti väikese grupi koosolekule nende kodulinnas. Koosoleku korraldasid adventistid, kes püüdsid rajada sinna piirkonda kogudust. Nadine'ile meeldisid koosolekud ja ta tahtis õpitud ka koolikaaslastega jagada. Kuid ta ei teadnud, kuidas seda teha. Siis nägi ta videot temavanusest tüdrukust, kes alustas oma kodus Brasiilias piibliklubi. Kui Nadine palus ema appi piibliklubi rajama, oli ema üllatunud, ent rõõmus.

Alguses kartis Nadine, et tema sõpradele ei pruugi piibliklubi meeldida, seepärast kavandasid Nadine ja tema ema koos vaimulike asjadega ka mõnesugust huvitavat tegevust. "Esimesele kokkusaamisele tuli neli sõpra," ütleb Nadine. "Me rääkisime pisut sellest, kuidas meie nädal möödus ja tegime väikese palve. Siis tegime pisut käsitööd. Lõpuks

vaatasime osa ühest Piibli-teemalisest videost ja arutlesime nähtu üle. Igale kohaletulnud tüdrukule andsin kaardi ja kleebise. Ema idee oli, kui keegi saab kokku kümme kleebist, anname talle auhinnaks meievanustele kirjutatud Piibli-teemalise raamatu.”

“Tüdrukutele meeldis ja mõned küsisid, kas nad võivad sõpru kaasa kutsuda. Ühel päeval kooliaasta lõpu poole rääkisin tüdrukutele, et lähen teise kooli. Meie palvehetke ajal palus üks tüdruk luba palvetada. Ta ei olnud meie grupis varem palvetanud. Ma olin nii liigutatud – ta palvetas minu pärast!”

Nadine ütleb, et viis tüdrukut käivad regulaarselt tema piibli-klubis, mida ta ise kutsub tüdrukuteklubiks. Kooliaasta ajal käivad nad koos üle nädala. Kui esimene õppeaasta lõppema hakkas ja Nadine teatas, et suvevaheajal klubi kooskäimisi ei ole, palusid tüdrukud tal sügisel klubiga jätkata. Ja seepärast Nadine jätkaski.

Kui täiskasvanute väike grupp väljasõidule läks, kutsusid nad ka Nadine'i sõbrad kaasa. “Meil oli nii tore!” ütles Nadine. “Me magasime tüdrukutega eraldi ruumis ning jutustasime hilise ööni. Hingamispäeval aitasime jumalateenistuse programmi teha. Ma arvan, et see meeldis tõesti kõigile.”

Sel ajal kui paljud kogudused teevad lastele vähemalt aeg-ajalt erilisi jumalateenistusi, keskendub üks Hollandi rajatav kogudu- segrupp lastele. Nad üürisid kohaliku kooli saali ja kutsusid 4–12-aastseid lapsi osalema programmis “Tagurpidi”.

Selle kogudusegrupi täiskasvanud kogunevad enne laste jumalateenistuse algust lühikesele pühendushetkele. Seejärel suunavad nad oma tähelepanu ümbruskonna lastele, kes tulevad programmis osalema.

“Enamikul kohaletulnud lastest ei ole religioosset tausta,” ütleb Astrid Knopper, üks lastekiriku rajajatest. Neil iganädalastel koosolekutel käib 30-40 last.

Lapsed on jaotatud vastavalt vanusele gruppidesse, kus neil on sel päeval kuulnud piiblilooga seotud tegevus. Näiteks kui lugu on sellest, kuidas Jeesus tegi terveks pimedat mehe, võivad lapsed lasta endal silmad kinni siduda, et kogeda, mis tähendab pime olla. Kui lugu oli Jaakobist ja Eesavist, tegid õpetajad läätsepuppi, et lapsed saaks maitsta toitu, mille eest Eesav oma esmasünniõiguse müüs.

Kuigi vanematel on lubatud igal nädalal lapsi jälgima jääda, kutsutakse neid iga kahe kuu tagant erilisele lasteprogrammile. Mõnikord teevad lapsed vanematele midagi erilist, näiteks leivapätsi, mida kodus küpsetada või lapse pildi lapse enda tehtud raami sees.

Palve, laul ja piiblilood on alati programmi osaks ja lastele see meeldib.

Laste vaimustus on aidanud vanematel mõelda sellele, et võtta Jumal oma ellu. Mõned vanematest käivad nüüd kolmapäevaõhtuti täiskasvanute grupi koosolekutel. Teised avastasid, et enne laste programmi saavad täiskasvanud kokku ning on hakanud ka sellel teenistusel käima.

Usk kasvab aeglaselt, – mõnikord lausa teosammul –, kuid kogu Hollandi pühendunud usklike abil kasvavad inimeste südamesse külvatud seemnetest usutaimed. Meie misjoniannetused toetavad koguduste rajamist Hollandis ja kogu maailmas. Täname Teie annetuste eest.

19. mai 2007
Holland

Väike algus

Steven ja Renata Hazel

Viie noore inimese jaoks on erutav rajada kogudusegruppi ja tunnistada Jumala armastusest ümbritsevatele inimestele.

[Paluge see misjonijutustus viiel noorel ette kanda.]

Renata: Mina olen Renata. Mina ja mu mees Steven elame Hollandis. Meile meeldib tunnistada oma usku Jumalasse teistele inimestele, kuid meie kultuurist pärinevad inimesed ei kuula, kui püüame oma tõekspidamisi peale suruda. Seepärast peame usu tunnistamisel olema loovad.

Steven: Kirik on meie jaoks oluline koht. Mulle meeldib ülistada Jumalat kirikus ja olla seal teiste usklikega osaduses. Kuid mõned meie sõbrad ei käi enam kirikus. Nad ütlevad, et on liiga hõivatud või soovivad veeta rohkem aega oma perega, mõned peavad kirikut lihtsalt igavaks. Me soovisime, et nad tuleksid kirikusse tagasi, seepärast lubas pastor proovida meil uusi asju – muusikat, mis meeldiks noorematele liikmetele, kosutavamat jumalateenistust. Ja koguduse nõukogu, mis koosneb suuremas osas vanematest liikmetest, lubas meil oma ideed katsetada. Nad on suurepärased! Nad leppisid meie ideedega, et kogudus võiks noorematele liikmetele kohasem olla.

Renata: Sel ajal kuulsime kursusest, kus koolitati inimesi, kes soovivad uut kogudust rajada. Me teadsime, et see on meie jaoks; me pidime osalema. Me kutsusime ka oma sõpru kaasa.

Konverents oli virgutav. Me kuulsime uudsetest kogudusegrup- pidest Euroopas ja kogu maailmas. Me õppisime tundma väikeste gruppide väge ja saime kuulda nende tagajärjel toimunud ristimistest. Me õppisime, kuidas teha usku asjakohaseks inimestele, kes kirikusse ei taha minna. Me tulime innustunult koju ja soovisime kuulnud ka oma kodulinnas rakendada.

Linda: Mina ja mu mees Sylvanus ei kasvanud adventperes. Me kuulsime adventistidest siis, kui otsisime kristlikku pastorit meie abielu õnnistama. Me leidsime adventpastori ja kuigi meil polnud kunagi kavas adventistideks saada, hoidis pastor meiega ühendust ja kutsus piibliuurimisgruppi. Me läksime ja leidsime, et grupp oli väga südamlilik ja kodune. Me tundsim, et need inimesed selles grupis kuulasid meid, ükskõik, mida me rääkisime. Me olime leidnud kodukoguduse.

Sylvanus: Linda ja mina käisime koos Steveni ja Renataga koguduse rajamise konverentsil ning nägime, kui oluline on tuua meid ümbritsevate inimeste ellu muutus.

Steven: Me tulime koguduse rajamise konverentsilt tagasi innustatuna sellest, kuidas jõuda inimesteni. Kuid ma arvan, et meie ideed tähendasid liiga suurt muutust koguduseliikmetele, kes konverentsil ei käinud, sest nad ei olnud nii vaimustuses kui meie.

Linda: Me tegime vigu ja ma arvan et me solvasime mõnda koguduseliiget, püüdes teha mõningaid asju liiga radikaalselt, näiteks kasutades täiesti teist tüüpi muusikat. Nüüd ma mõistan, et me püüdsime kiirustada asju tagant ega andnud aega üksteise mõistmiseks.

Renata: Me otsustasime alustada oma väikese grupiga, et rajada kogudus Hollandi noorte täiskasvanute jaoks.

Steven: Me elasime emakogudusest kaugemalt, samuti paljud meie sõbrad. Tundus olevat mõistlik rajada Jumala teenimise grupp kodule lähemale, et me võiksime jõuda meie ümbruses elavate inimesteni.

Renata: Me ei teadnud, kus koos käima hakata ja seepärast tegime oma elutoas mõned ümberkorraldused ja alustasime siin.

Steven: Me vestlesime oma pastoriga ja rääkisime talle oma plaanidest. Me tahtsime teha seda õigesti ja saada tema õnnistuse. Meil polnud kavas võtta emakogudusest liikmeid ära, vaid jõuda inimesteni, kes kirikus ei käi.

Renata: Me olime nõus, et meie kogudusegrupp alustab väikselt ja saab alguses kokku ühel hingamispäeval kuus. Teistel hingamispäevadel käisime emakoguduses. Me alustasime ainult 12 inimesega.

Sylvanus: Me valisime oma keskseks tekstiks Matteuse 28:19 suure misjonikäsu. Ja me hakkasime oma sõpru kutsuma.

Linda: Me ei kasutanud traditsioonilist koosolekuvormi, vaid valisime jumalateenistuseks tegevused, mille abil meie kogukonnani jõuda.

Renata: Üks meie ideedest olid niinimetatud Matteuse piknikud. Nagu Matteus kutsus Piiblis oma sõpru Jeesusega kohtuma, kutsusime meiegi oma sõpru koos lastega parki piknikule. Lapsed mängisid ja meie, täiskasvanud, sõime ning vestlesime. Me ei maininud Piiblit, kuid alati küsis keegi, miks me neid kutsusime ja toidu valmistasime. Me räägime neile, et oleme kristlased, ja siis läheb vestlus edasi. "Miks te peate kristlikke piknikke?" küsivad nad. "Meile meeldivad inimesed," vastame meie. "Millises kirikus te käite?" küsib keegi teine. Ja nii jätkub vestlust kauaks.

Theresa: Ma kohtasin Renatat koolis, kus meie lapsed käivad. Me rääkisime tihti pärast kooli. Siis ühel päeval nägi Renata mind tänaval kõndimas ja küsis, kas vajan küüti. Ma istusin autosse ja tänasin teda. Ma märkasin, et Renata tütrele on väike kalasümbol, milles tundsin ära varakristliku koguduse märgi. Ma küsisin, kus kirikus Renata käib.

Renata: Sel hommikul olin ma palvetanud, et Jumal juhiks mind kellegi juurde, kel on vaja Jeesust tundma õppida. Kui pakkusin Theresale küüti, et mõelnud ma enam palvele, vaid mõistsin peagi, et Jumal juba vastas mu palvele. Me hakkasime rääkima Jumalast ja religioonist. See oli esimene paljudest pikkadest vestlustest Jumala armastuse teemadel.

Theresa: Ma kasvasin üles keerulises ja mõnitavas õhkkonnas. Ma ei olnud kunagi kogenud, mis tunne on tõeliselt armastada. Kui Renata rääkis mulle Jumalast, tundsin, et see ongi see, mida vajan.

Renata: Ma kutsusin Theresat meie väikesesse kogudusegruppi. Tundus, et ta on huvitatud ja ta lubas tulla.

Theresa: Ma ei teadnud midagi kirikust ega religioonist, kuid Renata kogudus tundus imeline olevat. Ma olin väikese grupi küllastamisest nii erutatud, et tulin kohale nädal varem!

Renata: Theresa ja mina vestlesime ja palvetasime koos palju ning Jumal avas tema südame Oma armastusele. Theresa on täiesti muutunud; ta on nüüd nii õnnelik ja ta teab, et Jumal armastab teda hoolimata tema minevikust. Ma tänan Jumalat, et ta juhtis mind Theresa juurde.

Steven: Meie kogudusegrupp kasvab. Praegu käime koos kaks korda kuus ja meil käib kohal umbes 50 inimest. Emakoguduse liikmed on vaimustatud sellest, mis toimub meie linnaosas. Me tunneme, et see on alles Jumala plaanide algus meie linnas.

Me palvetame, et Jumal kasutaks meie pingutusi tuua meie piirkonnas paljusid evangeeliumi juurde. See ongi misjonitöö mõte. Ma loodan, et see inspireerib ka teisi proovima midagi pisut teistsugust Jumala töö heaks.

*Steven Hazel töötab lastehaiglas medõena
ja tema naine Renata on ämmaemand.
Nad elavad Rotterdams Hollandis.*

26. mai 2007
Holland

Ajalimiidiga kogudus

Charlotte Ishkanian

Paljudes kultuurides on hingamispäevane jumalateenistus terve päev kestev pidustus. Kuid see ei ole võimalik, kui jumalateenistuste ruumid on renditud.

[Vahelduse mõttes jaotage see lugu nelja esitaja vahel.]

On karge hingamispäeva pärastlõuna Hollandis ja Amsterdami Ghana seitsmenda päeva adventistide koguduse 200 liikme jaoks on jumalateenistus lõppenud. Kirevatesse Aafrika rõivastesse riietunud inimesed valguvad koosolekuruumist välja, naeratades, tervitades, vesteldes. Nad sammuvad söögituppa ja sealt õue piknikueinet sööma. Mõned seisavad kobaras ja vestlevad söömise ajal. Lõuna möödub kiiresti, sest pealelõunased koosolekud hakkavad varsti pihta.

Ühes ruumis algab kooriharjutus, piibliuurimisgrupp seab end sisse teises. Kõik olemasolevad ruumid sumisevad tegevusest. Väikesed grupid kogunevad, arutamaks, kes täna kirikust puudus ja kes neid järgmisel nädalal külastab. Koos veedetav aeg on hinnaline, sest kell 5 peavad nad ruumid vabastama.

Mõned selle aktiivse koguduse usklikest jagavad meiega oma tunnistusi.

“Minu nimi on Stella. Ma tulin teismelisena ema juurde Hollandisse. Ma õppisin kiiresti hollandi keele selgeks ning õppisin koolis asjaajamist ja sekretäritööd. Kui ADRA-s vabanes üks töökoht, kandideerisin ma sinna. Ma olen rõõmus, et võin teenida Jumalat ja abivajajaid Hollandis.”

“Ma olen õnnelik inimene. Ma mõistsin seda eriliselt, kui käisin hiljuti Ghanas. Mõned mu kooliõdedest kasvatavad lapsi üksi, ilma abikaasata. Neil ei ole tööd ega sissetulekut. See paneb mind mõistma, kuidas Jumal on mind õnnistanud, ja paneb soovima rohkem teiste heaks teha.”

“Paljud Hollandi immigrandid töötavad madalapalgalistel kohtadel, näiteks majapidajatena. Siiski saadavad nad osa raha koju Aafrikasse. Mulle meeldib aidata neil inimestel orienteeruda riigiasutuste labürintides ja saada vajalikke dokumente riiki jäämiseks.”

“Meie kogudus saaks immigrantide abistamiseks palju rohkem teha, kui meil oleks oma hoone ja me saaksime korraldada keeleteaduse, eluviisiseminare ning pakkuda muul moel meie kogukonnale abi. Me loodame, et leiame peagi statsionaarse kodukiriku, ning siis maksaksime praeguse üüri asemel igakuiseid laenu tagasimakseid.”

“Mina olen Benjamin. Ma kasvasin üles Ghanas, kus mu isa järgis traditsioonilist religiooni ja ema võttis mind pühapäeviti oma kirikusse kaasa. Ma kolisin pealinna Accrasse ja liitusin ühe sealse kirikuga. Ühel päeva sain ma teada, et koguduseliikmed olid hakanud pühapäeva asemel laupäeva pidama. Ma küsisin pastorilt, miks see nii on, ning ta selgitas, et oli 40 päeva paastunud ja palvetanud suurema tõe teadasaamiseks ning talle ilmutati hingamispäev. Kui ta seda tõe kogudusele esitas, võtsid liikmed selle vastu ja ühinesid temaga. Ma tahtsin teha samuti, kuid ma ei teadnud midagi hingamispäevast.”

“Ma jäin pastoriga, et asja lähemalt uurida. Siis külastas pastor oma tööotsingutel seitsmenda päeva adventistide kirikut. Ma arvasin, et adventistid on imeliku ja seepärast ei tahtnud ma nende kirikusse minna. Ma leidsin teisi kirikuid, kus peeti hingamispäeva, ning käisin nendes. Kuid ma ei tundnud üheski neist end mugavalt. Lõpuks, kui ainus külastamata

kirik oli adventkirik, läksin ma sinna. Minu üllatuseks polnud sealsed inimesed üldse imelikud.”

“Sel ajal sain ma viisa Hollandisse immigrerumiseks. Ma kolisin Amsterdami ja hakkasin tööd otsima. Ma küsisin inimestelt, kas nad teavad mõnda kirikut, kus peetakse jumalateenistusi laupäeviti, kuid keegi ei teadnud. Siis tuli peresse, kus ma peatusin, külla naine, kes ütles, et on adventist. Ta saatis oma poja mind sel nädalal adventkirikusse viima.”

“Noormees viis mu kirikusse, kutsus oma sõprade hulka ja aitas mul isegi tööd leida. Ja loomulikult hoolitses ta selle eest, et ma igal hingamispäeval kirikusse saaksin. Selle mehe lahkuse tõttu olen ma nüüd seitsmenda päeva adventist.”

“Ma tänan Jumalat, et ta juhtis mu pastorit Ghanas leidma hingamispäevatõde ja selle eest, et ta saatis mulle Hollandis sõbra, kes juhtis mind Jumala tõelise koguduse juurde.”

“Mina olen Kingsley. Ma käisin Amsterdami karismaatilises kirikus, kuid aja jooksul tundsin, et midagi on minu suhtes Jumalaga puudu. Piibliuurimisgrupi otsimise ajal palusin ma Jumalal näidata mulle, mida teha. Kuid grupid, mille leidsin, tundusid pinnapealsed olevat.”

“Üks mu lähedane sõber, kes oli seitsmenda päeva adventist, kutsus mind oma kirikusse, kuid ma keeldusin, väites, et olen laupäeviti hõivatud. Siis ühel päeval märkasin ma tema laual punast Piiblit. Ma avasin selle ja nägin, et selles oli küsimuste ja vastuste peatükk. Ma palusin sõbralt ühete endale, kuid ta ütles, et ma ei saa seda osta ning et ma pean Piibli saamiseks evangeelsetel koosolekutel käima.”

“Mõne kuu pärast ütles sõber, et tema kogudus korraldab evangeelsed koosolekud ja ma olin nõus neil osalema, kuid ainult Piibli saamiseks. Ma läksin esimesele koosolekule ja avastasin, et koosolekud kestavad mitu nädalat ning neis käsitletakse paljusid õpetusi, millest ma varem kuulnud polnud. Kuulates mõistsin, et see oligi tõde, mille pärast olin palvetanud. Ma olin tulnud Piibli pärast, kuid olin selle asemel leidnud koguduse.”

“Koguduse ei jaganud neil evangeelsetel koosolekutel punaseid Piibleid, aga kui pastor kuulis, et ma soovisin seda saada, leidis ta minu jaoks ühe.”

“Ma uurisin edasi ja sain mõne kuu pärast ristitud. Minu naine tuli mu ristimist vaatama ja järgmisel nädalal tahtis ta koos minuga kirikusse tulla. Ta käis hingamispäeval adventkirikus ja pühapäeval oma kirikus. Kuid ühel pühapäeval nägin, et ta ei olnudki kirikusse minemas. Ta ütles: “Ma otsustasin, et teie kogudusel on tõde.” Nüüd käime igal nädalal koos kirikus.”

“Ma läksin kirikusse Piibli pärast ja leidsin uue usu Jumalasse. Nüüd on mul mõlemad. Jumal on nii hea.”

Ghana usklikud korjavad oma asjad kokku, otsivad lapsed üles ja suunduvad aeglaselt ukse poole. Kell on peaaegu viis ja nad peavad nädalaks lasteaiast lahkuma. Nad soovivad, et saaksid veeta terve hingamispäeva koos, aga kuni neil pole oma kirikut, on see võimatu. Nad soovivad, et neil oleks oma kirik, kuhu nad saaksid kutsuda lähedasi ja sõpru jumalateenistustele.

Nagu paljud teised immigrantide kogukonnad Hollandis leiavad ka Ghana adventistid, et neis piirkondades, kus neil on võimalik elada, on vähe kirikuid. Maa on väärtuslik ja ehitusmaterjalid kallid. Hoone ostmiseks sisse makse säästmise võtaks aastaid. Kuid parim aeg immigrantide abistamiseks on siis, kui nad alles oma uusi kodusid rajavad.

Osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest aitab muretseda palvela sellele aktiivsele usklike kogukonnale.

Charlotte Ishkanian on ajakirja “Mission” toimetaja.

2. juuni 2007
Lõuna-Sudaan

Vennad usus

Daniel Hassian

Daniel oli nii kindel, et tema venna uued religioossed ideed on valed, et keeldus söömast toitu, millele vend oli õnnistust palunud.

[Paluge see mina-vormis lugu ühel teismelisel või noormehel ette kanda.]

Ma kasvasin üles Lõuna-Sudaani moslemiperes. Mina ja isa käisime igal reedel mošees ja ma palvetasin viis korda päevas nagu vagale moslemile kohane. Koolis kuulasin hoolikalt oma religiooniõpetajaid ja õppisin pähe peatükke arabi keelsest koraanist. Ma olin hea moslem. Seepärast olin šokeeritud, kui nägin oma vennal risti.

Minu vend Abram rääkis, et oli kristlaseks saanud. Ma olin sel ajal 11-aastane ja ma küsisin temalt, mida kristlased usuvad. Ta selgitas, et Jeesus, keda moslemid usuvad olevat hea inimese ja prohveti, kuid mitte Jumala – seesama Jeesus on tegelikult Jumal. Jeesus tuli maa peale ja näitas inimestele, kuidas Jumala tahte kohaselt elada ning suri siis, et päästa meid meie pattudest.

Minu õpetajad olid õpetanud, et Jeesus oli inimene, sündinud inimlikest vanematest ning polnud mingil juhul jumal. Otsustasin oma 11-aastasest peast, et mu vend eksib, ja mina, õige moslem, näitan talle seda. Meie esimeseks võitlusväljaks said söögiajad.

Abram ei söönud, kui ma olin palunud söögile Muhamedilt õnnistust, ja mina keeldusin söömast, kui Abram palus Jeesusel toitu õnnistada. Lõpuks läksid asjad nii hulluks, et kui mu vend tegi toidu kohale ristimärgi, viskasin oma portsjoni minema.

“Miks sa seda tegid?” küsis Abram.

“Ma ei söö toitu, mida kurat on õnnistanud,” ütlesin ma, uskudes ise sellest igat sõna. Õnneks otsustasime kompromissi kasuks. Me palvetasime igäüks enne sööki vaikselt, et saaksime mõlemad süüa.

Kui ma kooli tagasi läksin, ei läinud venna räägitu mul meelest. Hakkasin mõtlema, mida kristlased tegelikult usuvad. Ühel päeval koolilinnaku lähedal jalutades leidsin maast Uues Testamendi. Ma vaatasin ringi, et keegi ei näeks, siis võtsin Piibli üles ja panin taskusse. Hiljem võtsin Piibli oma toas välja. Ajasin sõrmega araabia tähtede rida, millest tuli välja “Püha Piibel”. “Kuidas saab see raamat olla püha, kui see on kristlaste raamat?” küsisin ma endalt. “Ainult koraan on püha. Kui see raamat on tõesti püha, siis ma leian sellest Jumala nime.”

Teades, et kui keegi näeb mind Piiblit lugemas, visatakse mind koolist välja, otsisin rahulikult lugemiseks inimtühja paiga. Ma keerasin lehti, otsides Jumala nime. Ma leidsin selle tekstist Johannese 3:16. Ma nutsin, kui lugesin Jeesuse surmast, et mina võiksin saada igavese elu, just nagu mu vend oli öelnud. “Kui Abramil oli Jeesuse suhtes õigus,” mõtlesin ma, “mille suhtes tal siis veel õigus on?” Mulle meenus, et vend oli rääkinud Jumala kohtust ja igavesest põrgutulest. See mõte hirmutas mind ja igatsesin Abramiga rääkida. Kuid mul tuli oodata järgmise koolivaheajani.

Kui koju jõudsin, tahtsin väga esitada Abramile küsimusi tema kristliku usu kohta. Ma rääkisin talle Piibli leidmisest ja soovist rohkem teada saada, kes on Jeesus ja mida Ta meie heaks teinud on. Abram kallistas mind ja palvetas minu eest. Sel korral ma ei keeldunud tema palvetest, vaid rõõmustasin selle üle.

Minu isa märkas, et ma ei palvetanud ega paastunud enam nii nagu varem. Isa küsis minult selle kohta ja mul oli hirm selle ees, mida ta teha võiks. Kuid ema sekkus ja ma ei pidanud isale vastama. Ma ei olnud veel valmis tunnistama oma huvi kristluse vastu.

Sudaani aastakümneid laastanud sõda jõudis meie piirkonda ning katkestas kooliskäimise. Seepärast tuli mul leida teine kool. Ma teadsin, et Lõuna-Sudaanis elab rohkem kristlasi ning ma otsustasin leida kooli, kus saan Jumalast õppida. Ma veensin vanemaid lubama mind Lõuna-Sudaani haridusteed jätkama minna. Alguses nad keeldusid, kuid lõpuks andsid järele.

Kuna mu kodumaal käis sõda, läksin ma Etioopiasse, kavatsedes lõuna pool uuesti Sudaani tulla. Teel olles läksin põgenikelaagrisse. Seal kohtasin kristlasi ja me uurisime koos Piiblit. Ma otsustasin lasta end ristida, kui preester järgmine kord piirkonda tuleb. Ma olin oma uuest elust vaimustatud ja võtsin endale nimeks Daniel. Kuid päeval, mil preester külla tuli, olin ma kirikusse minemiseks liiga haige. Ma olin pettunud, et ei saanud ristitud, sest preester ei tule tagasi enne aasta möödumist. Kuid samal ajal jätkasin ma Jumala tundma õppimist.

Ma läksin põgenikelaagri kooli ja seal kohtasin ma Isaiah't. Ta ütles, et on kristlane, kuid ta ei käinud pühapäeval kirikus. Ta selgitas, et on seitsmenda päeva adventkristlane ja järgib Piibli käsku pühitseda seitsmendat päeva. Kui ta oma sõnade kinnituseks näitas mulle tekste Piiblist, olin ma üllatunud. Ma küsisin kiriku juhilt hingamispäeva kohta. Ta oli nõus, et Piibli hingamispäeva on laupäev, kuid ütles, et kristlased peavad pühapäeva Jeesuse ülestõusmise auks. Nüüd olin ma tõeliselt segaduses. Ma jätkasin pühapäeviti kirikus käimist, kuid ühinesin Isaiah'ga ka laupäeviti.

Ma jäin põgenikelaagrisse neljaks aastaks. Siis värbas Lõuna-Sudaani valitsus mind ja Isaiah't ning veel teisi meievanuseid noormehi sõjaväkke. Me jäime Isaiah'ga kokku, palvetasime koos ja võitlesime koos.

Kord pidasid evangelistid meie sõjaväelaagris evangeelseid koosolekuid. Me õppisime koos ja viimaks mõistsin ma Jumala lunastusplaani. Mina ja Isaiah saime koos ristitud. Evangelistid julgustasid meid oma usust kaassõduritele tunnistama. Nad andsid meile pisut kirjandust jagamiseks ning enne, kui me sõjaväest lahkusime, ristiti 24 kaassõdurit seitsmenda päeva adventkogudusse.

Kui ma lõpuks sõjaväest vabanessin, et kooli lõpetada, kohtasin mõnesid meie hõimust pärinevaid inimesi, kes olid sõja tõttu kodust põgenenud. Ma rääkisin neile oma usust ning enne, kui nad koju tagasi läksid, said 44 neist ristitud.

Enne viimase kooliaasta lõpetamist palus kogudus mul evangelistina teenima asuda. Ma olen rõõmus, et saan niimoodi Jumalat teenida, ja ma tean, et Ta õnnistab mind.

Jumal palub meil kõigil mingil moel Teda teenida. Me kõik võime palvetada ja annetada, et evangeelium jõuaks kõikjale maailma. Ükskõik, mida Jumal palub sul teha, tee seda kogu südamest.

*Daniel Hassian lõpetas keskkooli
ja teenib evangelistina Lõuna-Sudaanis Maridi piirkonnas.*

9. juuni 2007
Lõuna-Sudaan

Surm toob uue elu

Paul Manaseh

Nad tegid hoolikalt plaane ja kogusid rikkaliku hingede lõikuse, kuid saatan ei loobunud võitluseta.

Ühe Lõuna-Sudaani koguduse noored soovisid minna kaugesse külla usust tunnistama. Paul Manaseh ja mõned tema sõbrad organiseerisid evangelistide meeskonna, et minna sellesse külla usust rääkima.

Selle piirkonna elaniku ei teadnud adventkogudusest midagi, seepärast planeerisid noored hoolikalt, kuidas esitada oma sõnumit nii, et inimesed tõde mõistaksid ja selle vastu võtaksid. Nad võtsid inimeste köitmiseks kavasid mitmeid erinevaid tegevusi, kaasa arvatud sketšid, Piibli-teemalised mängud, eriline muusika ja jutustused. Ja loomulikult palvetasid nad Jumala õnnistuste pärast.

Uskudes, et isiklik kutse on kõige parem moodus inimeste koosolekutele kutsumiseks, käisid noored kõigis küla kodudes ja kohtusid inimestega. Siis ootasid nad avaõhtut, et näha, palju inimesi kohale tuleb. Koosolekute alguses oli kohal palju rahvast ning iga õhtu tuli rohkem inimesi, kuni viimasel õhtul oli koosolekul üle 480 inimese.

Päeval külastasid noored neid, kes olid osutanud huvi evangeeliumi vastu, ning pakkusid piibliuurimist kõigile soovijaile. Koosolekute lõpus olid 27 inimest ristimiseks valmis.

Evangeelne seeria oli väga edukas. 27 vastpöördunut vajasid edasist õpetust ja veel paljud soovisid piibliuurimist. Paul otsustas jääda sinna, kui teised noored pärast koosolekuid koju tagasi läksid.

Uus usklike pere pidas jumalateenistusi mangopuu varjus, kuid nad pidasid plaani ehitada lihtne palvela. Pauli juhtimisel leidsid nad maatüki ja valmistusid väikese kiriku jaoks puid langetama. Nad pidid kogu materjali saama metsast – puud sõrestiku jaoks, bambuse sarikate jaoks ja heintaimed katuse jaoks. Liikmed olid erutatud, kui nad kohtusid pühapäeval, et alustada vajalike materjalide kogumist.

Mehed otsisid ja märgistasid langetamiseks puid, naised kogusid samal ajal katusematerjali. Töö edenes hästi. Töö edust tekkinud enesekindlusega asusid mehed märgistatud puid langetama. Siis juhtus õnnetus. Üks puu kukkus valesti ning mees ja selle alla. Nad püüdsid puud tõsta ja meest vabastada, kuid oli juba liiga hilja. Mees oli surnud.

Mehe ootamatust surmast ja võimalikest tagajärgedest hirmununa põgenes enamik töölisti sündmuskohalt. Kuid Paul ja veel kolme meest jäid. Paul teadis, et surnud mehel oli naine ja mitu last, ning ta soovis kõik õigesti teha ja võimudele juhtunust teatada. Neli meest läksid otsejoones politseijaoskonda õnnetusest teatama. Aga kui Paul ja tema sõbrad selgituse lõpetasid, otsustas politsei, et nemad vastutavad mehe surma eest. Neid peksti ja pandi vangi.

Paul püüdis julgustada vastpöördunuid, kes temaga koos vangis istusid. Ta rääkis neile, et Jumal nägi juhtunut ning valmistab sellest kurvast õnnetusest midagi head. Ta julgustas kõiki palvetama enda vabanemise ja surnud mehe pere pärast. Mehed jäid vanglasse kolmeks päevaks. Neil polnud aimugi, millal või kuidas nad vabastatakse.

Paul ei teadnud, et surnud mehe vend, ka vastpöördunu, oli õnnetuse kohta tunnistuse andnud. Ta oli pärast juhtunut sündmuskohalt põgenenud, kuid ta teadis, et tema venna surm oli tõesti õnnetus ja keegi polnud selles süüdi. Ta läks politseisse ja rääkis, mida oli näinud. “Need mehed ei ole minu venna surmas süüdi,” ütles ta. “See oli õnnetus. Mu vend jõi ja

suitsetas, kuid loobus neist harjumusist, kui võttis Jeesuse oma Päästjaks. Temast sai hea abikaasa ja isa kuni surmapäevani.” Siis palus surnud mehe vend lasta politseil neli vangi vabaks, et nad võiksid tema venna matustele minna.

Politsei vabastas neli meest matuste ajaks. Paul pidas matusekõne, rääkides leinajatele, et nende armastatu suri usus Jeesusesse. “Te näete teda taevas, kui jääte Jeesusele ustavaks,” ütles Paul. “Saatan tahtis meid surmaga julgusetuks muuta, aga kui me kinnitame oma usku Jeesusesse, nurjuvad saatana plaanid ja Jumal saab austatud.”

Pauli sõnad liigutasid leinava perekonna südameid. Mõned neist, kes ei olnud evangeelsete koosolekute ajal Jeesust vastu võtnud, otsustasid, et tahavad Jumala armastusest rohkem teada saada.

Kuid mõned külaelanikud ei olnud rahul. Nad hakkasid rääkima, et mees suri, kuna adventistid töötasid pühapäeval. Pinged kuhjusid, kuni mõned külaelanikud veensid pealikut Pauli külast viie päeva jooksul minema saatma. See ultimaatum pani Pauli muretsema, sest ta tundis, et kui tema lahkub, läheb kõik kaotsi. Usklike grupp paastus ja palvetas pealiku nõude pärast.

Kui tähtaeg lähenes, tuli pealikule külla üks sõber. Kuigi ta ei olnud adventist, rääkis ta pealikule, et adventistid peavad õiget Jumala hingamispäeva. Ta selgitas, et pühapäev on nädala esimene päev ja Jumal pole kunagi muutnud oma püha päeva pühapäevale.

Pealik läks adventuskllike kogunemiskohta ja vabandas. Ta ütles Paulile: “Nüüd ma mõistan, et tõeline hingamispäeva on laupäeval ning et pühapäev ei ole Jumala jaoks püha. Sa ei pea külast lahkuma. Tegelikult ma soovin, et sa käiksid kõigis kodudes ja ütleksid inimestele, et mina lubasin sul neile jutlustada. Räägi neile, et hingamispäev on Jumala püha päev, mitte pühapäev, nagu neile on õpetatud.”

Enne pealiku saabumist oli Paul muretsenud, kes hoolitseb vastpöördujate eest, kui tema lahkub. Äkitselt oli tal volitus jätkata tööd selles piirkonnas. Usklikud kogunesid, et tänada Jumalat keerulise olukorra lahendamise eest.

Kaks nädalat pärast õnnetust hakati kirikut ehitama. Külaelanikud, kes ei olnud kogudusega liitunud, aitasid töö juures ning peagi oli liikmetel uus palvela. Kui ehitus oli lõpetatud, peeti veel üks koosolekute seeria ning veel 17 inimest ristiti. Paul rääkis vastpöördujatele, et kristlaseks olemine ei ole kerge. Jeesus kannatas, kuigi Ta oli Jumal. Paul kutsus usklike üles käima Kristuse jälgedes.

Alguses oli Paul kavatsenud jääda üheks kuuks külla usklike eest hoolitsema, kuid lõpuks jäi ta kaheks aastaks. Selle aja jooksul kasvas koguduse liikmeskond rohkem kui 110-le. Lõpuks avas noor kogudus oma lastele ka kooli.

Paul käib sageli külas, kus surm aitas kogudusel kasvada. Ta julgustab neid jääma ustavaks ning pühenduma Jumala päästesõnumi kuulutamisele.

Meie misjoniannetused aitavad rajada selliseid kogudusi nagu see Lõuna-Sudaanis. Paluge Jumalalt, mida Ta soovib, et teie teeksite misjonitöö toetamiseks maailmas.

Paul Manaseh on Maridi piirkonna pastor Lõuna-Sudaanis.

16. juuni 2007
Lõuna-Sudaan

Metsik rasta

Mabior Diing Bul ja Joseph Dut

Ta vandus, et jääb elu lõpuni rastaks. Siis astus tema teele Jumal ning muutis ta südamet.

[Paluge see mina-vormis lugu ühel meesterahval ette kanda.]

Minu nimi on Mabior. Ma kasvasin üles Lõuna-Sudaani kristlikus kogukonnas, kus ma õppisin kristlikke põhimõtteid. Aga kui ma kolisin teise Lõuna-Sudaani piirkonda, tutvusid teise religiooniga, mida nimetatakse rastafarianismiks ehk lühidalt rastaks.

Rastade tõekspidamised on kristlikest üsnagi erinevad, kuid need kõitsid mind. Viimaks loobusin oma kristlikest tõekspidamistest ja minust sai rasta. Kui ma olin uue religiooni vastu võtnud, otsustasin saada Sudaani parimaks rastaks.

Rastade keskne idee on, et Haile Selassie, Etioopas kuni surmani 1975. aastal valitsenud imperaator, on musta rassi jumal ning juhib kõik rõhutatud inimesed maapealseesse taevasse, kus nende probleemid saavad lahendatud ja kus nad elavad rahus.*

Minust sai nii pühendunud rasta, et sõbrad hakkasid hüüdma mind Metsikuks Rastaks. Ma püüdsin veenda kõiki rastadega ühinema. Ma lasin juustel pikaks kasvada ja punusin need rastapatsideks, mis on paljude rastade tunnuseks. Ma osalesin rastade salajastes tegevustes ja suitsetasin religioossetel üritustel kanepit. Minu rastadest sõbrad kasutasid ka teisi narkootikume ja ma ühinesin nendega. Mida enam ma rastaga tegelesin, seda kindlam olin, et järgin seda religiooni kogu elu.

Hoolimata tulisest rasta usust ei olnud ma kunagi tulnud selle peale, et see religioon hakkab minu elu kontrollima. Lõpuks käitusin ma rohkem hullu kui aruka inimesena. Ma tegin teistele halba ja pilkasin neid pärast. Kuri vaim juhtis mind, kuid ma ei teadnud seda. Ent vahel, kui mu mõistus oli selge, mõtlesin sellele, mida narkootikumid minuga teevad. Ma istusin kurvalt ja mõistsin, et olen lõksus, millest ma ei pääse. Ma otsustasin lõpetada narkootikumide tarbimise, sest need tegid mu segaseks. Kuid ma ei tahtnud loobuda rastast.

Kui ma narkootikumidega lõpetasin, hakkasin ma janunema Jumala Sõna järele. Ma leidsin piirkonnas adventkiriku ja hakkasin seal käima. Ma olin kindel, et minu välimus – riietus ja rastapatsid – ehmatavad inimesi kirikus. Seepärast istusin tagumisse ritta ja lahkusin enne lõppu. Nii tegin terve aasta.

Ma läksin oma endisesse kodupiirkonda külla kauasele sõbrale Adamile, kes on seitsmenda päeva adventist. Ta rääkis mulle Jumala armastusest. Ma soovisin Jumala vastuvõtu kinnitust, kuid ma olin elanud kohutavat elu ning olin kindel, et Jumal ei võta mind vastu. Ma muretsesin selle pärast, mis juhtub siis, kui ma suren. Adam rääkis, et Jumal armastab kõiki patuseid ja suri, et päästa need, kes Tema juurde tulevad. Kas see võis tõesti nii olla?

Järgmisel õhtul kogunes Adami koju väike grupp. Me rääkisime Jumala armastusest meie vastu ja Kristuse töötusest tulla ustavaid koju viima. Siis palus kõneleja meil järgida Kristust. Ma mõtlesin tõsiselt kuuldu üle, aga enne kui sain teha otsuse, kukkusin teadvusetult maha.

Kui ma ärkasin, oli Adam minu kõrval. "Mis juhtus?" küsis ta. Ma rääkisin, et ma mõtlesin kõigi oma pattude üle ja kui mõistsin, et Kristus suri minu eest, olin ma rabatud ja kaotasin teadvuse.

Järgmisel hommikul palusin Adamil lõigata minu rastapatsid maha. Kuigi need olid olnud minu uhkuseks, ei soovinud ma neid enam. Ma võtsin Jeesuse oma Päästjaks ja uurisin Adamiga Piiblit. Mõne nädala pärast palusin ristimist seitsmenda päeva adventkogudusse.

Ma teadsin, et mu isa oli väga pettunud, kui minust oli rasta saanud, seepärast otsustasin minna koju tagasi ja rääkida oma pöördumisest. Kui ma koju jõudsin, tervitas isa mind südamlikult, olles rõõmus, et kadunud poeg, kes oli rännanud kaugel rastafarianismi maal, oli koju tagasi tulnud. Ta veristas oma parima pulli ja tähistas koos pere ja sõpradega. Jumal oli mind saatana käest päästnud ja toonud tagasi Kristuse juurde. Minu isa ei hoolinud sellest, et minust oli saanud seitsmenda päeva adventist. Oluline oli see, et ma olin kristlane.

Pärast mõningast kodukülas viibimist otsustasin minna tagasi Kobokosse, kus ma olin rastadega tutvunud. Ma tahtsin rääkida oma sõpradele Jeesusest. Osa teekonna läbimiseks läksin laevale. Aga seal juhtus õnnetus, kui laevakapten süütas sigareti kütust paaki lisava madruse läheduses. Kütus plahvatas, surmates mitu inimest. Ülejäänud meist sukeldusid üle parda vette, et tulekera eest pääseda. Kui ma üle parda hüppasin, põletas tuli mu kingataldu. Kui ma vees olin, jõudis mulle kohale, et ma ei oska ujuda! Ma rabelesin vees ringi ja Jumala armuga jõudsin viimaks kaldale. Sel päeval hukkus seitse laevas viibinud inimest, kuid Jumal päästis mind.

Ma kiirustasin Kobokosse, soovides oma sõpradele rääkida, kuidas Jumal mind kaks korda päästis – ühe korra vaimsest hävingust ja teise korra uppumisest. Sõbrad ei suutnud uskuda, kui väga ma muutunud olin. Ma olin lõiganud ära rastapatsid, ma ei joonud enam ega tarbinud narkootikume ning minu kord vihane ja ähvardav hääletoon oli muutunud rahulikuks, mahedaks ja sõbralikuks. Varem ei rääkinud ma muust kui ainult rastast; nüüd rääkisin ma ainult Jumalast ja Tema armastusest. Sõbrad küsisid, mis minuga juhtus, ja ma rääkisin neile, et Jeesus oli mu elu muutnud. Kui nad nägid mind Piiblit lugemas, hoiatasid nad, et ma võin rohkest lugemisest segi minna. Ma kinnitasin neile, et kord seisavad nad minu kõrval ja me ülistame koos Jumalat.

Praegu on minu rõõmuks ja ülesandeks kohtuda inimestega – rastade ja teistega –, kes ei tea midagi Jeesusest ning rääkida neile, mida Jeesus on minu jaoks teinud ja mida Ta võib nende heaks teha. Eriti tahan hoiatada noori ohtlike saatana võrkude eest, mis on peidetud narkootikumide meeldivuse ja teiste naudingute taha. Jumal on lubanud mul juba tuua ühe inimese Jeesuse juurde. See on väga noor mees, kes ütles mulle, et suurest Piibli lugemisest võib segi minna. Ta valmistub ristimiseks ja loeb kristlikke raamatuid ja Piiblit, et Jumala suurt armastust rohkem tundma õppida. Ma olen saanud julgust juurde, sest Jumal on andnud mulle juba ühe hinge Päästja jaoks. Ma soovin tuua Tema juurde veel palju inimesi.

Jumal on andnud mulle ülesande, kuid me kõik peame toetama neid, kes töötavad eesliinil inimesi Jeesuse juurde juhtides. Teie misjoniannetused teevad seda ja veel palju enam. Suur tänu teie igapäevaste misjoniannetuste eest.

*Mabior Diing Bul õpib valitsusvälise asutuse autojuhiks.
Joseph Dut on evangelist Lõuna-Sudaanis.*

23. juuni 2007
Lõuna-Sudaan

Vallandatud ja põlatud

Isaiah Malek Garang

Kui preester keeldus põlvitamast ja tuhande ristimärki oma otsaesisele võtmast, ei teadnud ta midagi südametunnistusest.

[Paluge see mina-vormis lugu ühel meesterahval ette kanda.]

Peapiiskop vaatas vaevu enda ees põlvitavale preestrile, kui ta kastis sõrme tuhakaussi ja tegi seejärel väikese risti preestri otsaesisele. Oli tuhandeljapäev ja meil oli suur au, et meil oli Lõuna-Sudaanis külas selline kõrge kirikuametnik. Aga kui tuli minu kord ette astuda ja põlvitada, siis ma ei läinud. Kaaspreestrid ütlesid, et ma läheksin ja võtaksin risti vastu, kuid ma keeldusin. Kõigi aastate jooksul, mis olin olnud Sudaanis preester, ei olnud ma sellise teenistuse kohta midagi Piiblist leidnud. Tundsin, et kui seda Piiblis pole, ei peaks ma selles osalema.

Peapiiskop teatas mu käitumisest kirikule, mis reageeris kiiresti. Kahe päeva pärast olin mina ja üks teine preester tuharistist keeldumise pärast oma ametist vallandatud. Kümme aastat pühendunud teenistust kiriku heaks oli nagu tolm nende jalge all. Minu alluvuses olnud 17 koguduse vanemad kutsuti välja ja neid küsitleti. Kõik, keda peeti minuga solidaarseks, vabastati kirikuametist. Enne kui vesi rahuneda jõudis, oli 82 inimest kirikujuhtide ja lihtliikmete hulgast kas ametist vabastatud või kirikust välja heidetud.

Ma olin tõsiselt vapustatud. Ma imestasin, mida ma olin siis teinud sellist, mis mu kirikut nii väga ohustas. Ma ei tohtinud isegi sisendada kirikusse, mida olin hiljuti juhtinud. Mõned kirikuliikmed kartsid, et kui neid nähakse minuga vestlemas, heidetakse neidki kirikust välja. Kuid aja jooksul kuulsin, et ka teised olid toimunu pärast õnnetud.

Ma tahtsin teada tõe Jumala kohta, tõe, mille tulemusena oli mind vallandatud. Ma lugesin päevas mitu tundi Piiblit, püüdes leida Jumala tõe. Mõne aja pärast tuli mu perele külla sugulane Solomon. Vestlus pöördus vaimulikele asjadele ning ma küsisin talt tema tõekspidamiste kohta. Solomon ütles, et ta on seitsmenda päeva adventkristlane. Hiljem mõtisklesin selle kohta, mida Solomon oli hingamispäevast rääkinud.

Ma olin hingamispäevapidajatest ka varem kuulnud, kuid ma arvasin, et nad on nagu juudid ega usu Jeesust. Mulle tuli meelde, et seminaris õppimise ajal olin küsinud preestrilt, miks püha päev muudeti laupäevalt pühapäevale, kuid ta ei suutnud mulle rahuldavat vastust anda. Mõned ütlesid, et Jeesus muutis selle; teised ütlesid, et see muudeti Jeesuse auks, kes tõusis surnuist pühapäeval. Need vastused ei rahuldanud mind. Nüüd kerkisid küsimused uuesti pinnale. Kas hingamispäev kehtib ikkagi veel? Kui nii, siis miks suurem osa kristlasi peab selle asemel pühapäeva?

Kuna ma ei tohtinud minna kirikusse, kus olin kunagi jutlustanud, palvetasin ma pühapäeviti kodus. Teised – mõned neist, kes vallandati ja mõned neist, kes arvasid, et kirik tegi ränga vea – ühinesid minuga. Minu endises piirkonnas hakkas kodus koos käima veel kaheksa gruppi.

Hingamispäevaküsimus mõlkus mul pidevalt mees. Ma teadsin, et mõned peavad reedet, mõned laupäeva ja mõned pühapäeva. Piiblit uurides leidsin palju viiteid hingamispäevale, kuid mitte ühtegi reede või pühapäeva kohta. Ma palusin meie väikese grupi liikmetel uurida Piiblit ja palvetada selle probleemi pärast. Viimaks jõudsime üksmeelele, et Jumal ei olnud oma püha päeva kunagi laupäevalt teisele päevale muutnud. Koheselt hakkasime pühapäeva

asemel laupäeviti koos käima. Me leidsime ka ebapuhtast toidust hoidumise käsu. Mõned inimesed väljastpoolt meie väikesi gruppe, nimetasid meid pärast meie otsuste teadasaamist juutideks.

Solomon nägi muutusi mu elus ja soovitas mul uurida seitsmenda päeva adventistide õpetusi. Ma mõtlesin, mis vahe võib olla sellel, mida mina olen avastanud ja sellel, mida adventistid õpetavad. Ma asusin otsima adventkoguduse juhte, et nende õpetustest rohkem teada saada. Leidsin adventkoguduse oma kodukohast pisut eemal asuvas külas. Ma tutvustasin end pastorile ja selgitasin, et soovin teada saada, mida nende kogudus õpetab.

Ma jäin sellesse külla kolmeks kuuks, uurides Piiblit ja Ellen White'i kirjutisi ning püüdes mõista koguduse põhiuskumusi. See oli hämmastav, mida ma teada sain! Selgus, et ma olin leidnud selle, mida mu hing ihaldas. Ma soovisin saada seitsmenda päeva adventkoguduse liikmeks.

Ristimisele eelneval nädalal muutsin pidevalt oma otsust. Minu vend soovitas mul riigist lahkuda, mind kutsuti ühinema mittekonfessionaalse kirikuga ning mu endisest kirikust saadeti teade, mis soovis mind preestriametisse ennistada.

Ööl enne ristimist nägin imelise unenäo. Ma nägin end seisvat puhtal ja säraval maal. Ma vaatasin üles ja nägin maalt taevasse ulatuvat redelit. Ma nägin inimesi tulevat igast suunast ja redelist üles ronivat. Nad ronisid ja laulsid: "Me peame järgima Jeesust, sest suundume taevasse". Redel oli täis seda laulu laulvaid inimesi. Siis nägin ma ka ennast seda redelit mööda ronimas. Ma ärkasin äkki ja tõusin istuma, mõeldes, kas ma ikka elan veel. Seejärel põlvitasin, et tänada Jumalat imelise õppetunni ja julguse eest, mida Ta mulle oli andnud.

Mind ristiti jões pastori kodu lähedal. Üsna pea paluti mind vabatahtlikuna maailmamisjonitööliseks. Ma tegin kolm kuud seda tööd, kuid siis mõistsin, et pean minema tagasi oma naise ja väikeste gruppide juurde, kelle olin endast maha jätnud. Ma rääkisin meeskonnajuhile oma otsusest ja avaldasin lootust, et Jumal toob need vastpöörduvad kogudusse nagu minugi.

Ma läksin tagasi koju ja külastasin kaheksat gruppi, kes ikka veel minu endises tööpiirkonnas koos käisid. Nad olid jätkanud hingamispäeva pidamist ning soovisid väga kuulda, mida olin äraoleku ajal teada saanud. Suurem osa neist võttis adventkuulutuse vastu ja nad said ristitud. Isegi preester, kes minuga koos nii mitu kuud tagasi oli vallandatud, soovis adventkogudusega ühineda. Minu naine oli esimeste ristitavate seas. Mul on nii hea meel, et mu naine seisab minu kõrval selles uues töös.

Endisest kirikust vallandamise tulemusena on minu piirkonnas Lõuna-Sudaanis praegu 355 liiget 13 adventkoguduses ja grupis. Ma jutlustan samadele inimestele, kellele jutlustasin endises kirikus preestrina.

Meie töö ei ole lihtne. Mõni meie kirik on öösel ära lõhutatud, neist on jäänud ainult materjalihunnikud. Kuid isegi need tagasilöögid on olnud õnnistuseks, kui ehitame lihtsalt kiriku üles ja kutsume lõhkujad oma jumalateenistustele. Uusi alasid on raske evangeliseerida, kuid me teeme kõvasti tööd ja Jumal õnnistab meid.

Teie misjoniannetuste abil saab muretseda levitamiseks kirjandust, ehitada uusi kirikuid ja teha veel palju muudki. Täname teid koostöö eest, et lõpetada Jumala töö siin Lõuna-Sudaanis.

Isaiah Malek Garang on Lõuna-Bori piirkonna pastor Sudaanis.

30. juuni 2007

Kolmeteistkümnenda hingamispäeva programm

Ülemaailmne missioon

Osatäitjad: Kaks jutustajat ja mõned teismelised või noored vajalike pantomiimide jaoks. *[Kui teil on vähe inimesi, paluge kolmel teismelisel pantomiime teha. Kuigi jutustajad ei pea oma osa pähe õppima, peavad nad sisuga olema nii tuttavad, et suudavad materjali kindlalt esitada.]*

Vahendid: Suur käsitsi joonistatud Trans-Euroopa Divisjoni kaart, kus Holland, Egiptus ja Sudaan on ereda värviga tähistatud. Jaotage poodium pooleks. Pange ühele poolele viis-kuus tooli kahte ritta ning teisele poole "töötuba" (kahte saepukki ja lauda kasutades) ja lauale arvuti. Kolmas grupp kasutab poodiumi keskosa, kuid neil ei ole rekvisiite vaja.

Pühakirja lugemine (jaotage kahe lugeja vahel)

"Teie aga olete "valitud sugu, ... omandrahvas, et te kuulutaksite tema kiidetavust", kes teid on kutsunud pimedusest oma imelisse valgusse.

Jumala arm on ilmunud päästvana kõigile inimestele.

Oodates õndsas lootuses täitumist ning suure Jumala ja meie Päästja Jeesuse Kristuse kirkuse ilmumist.

Tema on loovutanud iseenda meie eest, et meid ... puhastada endale pärisrahvaks.

Minge siis, tehke jüngriteks kõik rahvad, ristides neid Isa ja Poja ja Püha Vaimu nimesse ja õpetades neid pidama kõike, mida mina olen teil käskinud!

Ja vaata, mina olen iga päev teie juures ajastu lõpuni."

1. Peetruse kirja teisest peatükist, Pauluse kirjast Tiitusele teisest peatükist ja Matteuse evangeeliumi 28. peatükist*.

Esimene jutustaja: Täna on kolmeteistkümnendas hingamispäev. Sel kvartalil oleme suunanud oma tähelepanu ja palved Trans-Euroopa Divisjonile, mida vahel nimetatakse ka ülemaailmseks divisjoniks, sest see hõlmab alasid Euroopas, Aasias ja Põhja-Aafrikas. Vaatame kaardil, kuhu meie tänased annetused lähevad. *[Osuta Hollandile.]*

Teine jutustaja: *[Sel ajal, kui jutustaja järgnevat esitab, peaksid mõned noored tulema poodiumile ja istuma toolidele, nagu oleksid nad kirikus. Toole ei tohi kõigile jaguda, osad peaksid seisma jääma. Üks noor seisab grupi ees nagu hingamispäevakooli gruppi või laulu juhatajades. "Kogudus" peaks loo esitamise ajal tegutsema nagu rahvarohket ja kaasakiskuvat jumalateenistust korraldades.]*

Holland ja enamik Euroopat on praegu moodsas, postkristlikus kultuuris. Suurema osa inimeste jaoks on religiooni asemel elu keskpunktis sekularism või materialism. 4 500 Hollandi adventisti kasutavad usust tunnistamisel ja oma kogukondadesse uute koguduste rajamisel uusi misjoniideid. Mõned kogudused keskenduvad spetsiaalsele vanusegrupile, nagu kogudusegrupid lastele vanuses 4 kuni 12 aastat või piibliklubi 10-12aastatele. Teised rajatavad kogudused keskenduvad keelele või etnilistele gruppidele. Nendele uute usklike

gruppidele sobivate ruumide leidmine on suur ülesanne, kuid kogudusejuhid ja liikmed töötavad koos, et leida igale kogudusele kasvõi üüritud kodukirik.

Amsterdami Ghana koguduse usklikud on silmitsi eriti keerulise olukorraga. Immigrandid elavad kogukonnas, kui ei ole ühtegi kirikuhoonet. Pole võimalik kirikut kasutada ega üürida ning peaaegu võimatu on selles kõrgete hindadega piirkonnas osta maad ja ehitada. Seepärast kulutavad nad tuhandeid eurosid kuus, et rentida lasteaia ruume mõneks tunniks hingamispäeval ja veidikeseks pühapäeva õhtul.

Ghana kogudus on elujõuline. See on kasvanud rohkem kui 200 aktiivse liikmeni. See tihedalt seotud grupp igatseb teenida oma kogukonda misjonitööga. Aga ilma oma hooneta saavad nad seda ainult piiratult teha. Paljud Ghana usklikud ei käi kogudusega koos, sest üüritud ruumides on vähe ruumi.

Osa meie tänasest kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetusest aitab ehitada kirikuhoone sellele immigrantide kogukonnale. See saab olema kaugelt enam kui vaid jumalateenistuste koht. Sellest saab majakas, kust liikmed saavad minna välja oma lähedaste juurde Kristuse evangeeliumiga.

Esimene jutustaja: *[Kui jutustaja alustab, teevad kaks poissi nagu mõõdaksid ja saeksid lauda; tüdrukud mängivad samal ajal lauale seatud "arvutil" trükkimist.]*

Egiptus. *[Näita kaardil Egiptust või aseta selle kohale nool.]* See toob silme ette liivakõrbed, igivanad püramiidid ja vaaraod. Tänapäeval on 90% egiptlastest moslemid. Ülejäänud 10% on peaaegu kõik õigeusklikud või kopti kristlased. Siin on vähem kui 800 adventisti. Adventistidel on ainult üks kogudus iga 3,9 miljoni egiptlase kohta. Noored igatsevad Egiptusest lahkuda, et leida mujal paremat elu. Ja kui adventnoored lahkuvad riigist, siis juhtub sama ka kogudusega selles vanas riigis.

Kairo lähedal asuv Niiluse Uniooni Akadeemia püüab seda muuta. Nad pakuvad kvaliteetset keskhariidust, mis on akrediteeritud nii adventharidussüsteemi kui Briti valitsuse poolt. Kuid paljud koolilõpetajad ei saa ülikooli ning ilma ametioskusteta pole neil tulevikku.

Kool töötab õpilaste jaoks välja kutseõppeprogrammi, mis annaks vajalikke oskusi rohkem kui ühel alal. Mõned aladest on puutöö, keevitamine, torutööd, autoremont, sekretäritöö ja kodundus. Nende oskustega saavad õpilased alustada oma äri, teenida elatist ja jääda kodumaale.

Paljud Niiluse Uniooni Akadeemia õpilastest ei ole pärit adventkodudest. Kuid kooli lõpetades on nad tundma õppinud Jumalat ja Piiblit ning tihtipeale leidnud isikliku suhte Jeesusega. See kool võib olla meie parim võimalus jõuda edaspidi evangeeliumikuulutusega Egiptuse elanikeni.

Osa tänasest annetusest aitab rajada Niiluse Uniooni Akadeemia juurde kutsekooli, mis võimaldab tagada Egiptuses aktiivse ja elujõulise koguduse.

Teine jutustaja: *[Kui jutustaja alustab, tulevad kaks-kolm noort sisse, ringutavad, haigutavad ja heidavad poodiumile "magama".]*

Need on projektid, mida meie tänane kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetus toetab.

Oodake! Mida te teete? Miks te siin magate? *[Üks õpilastest tõuseb ja sosistab jutustajaga, siis läheb oma kohale tagasi.]*

See kvartal on meil pisut ebatavaline. Meil on veel üks projekt, niinimetatud ülejäägiprojekt.

Sudaani ainsa adventkeskkooli õpilased elavad õlgskatustega savitellistest ühiselamutes. Seda tüüpi hoonete remont võtab kaua aega ja uue katuse tegemine on kallis. Kool soovib oma õpilastele ehitada püsivamad ja tervislikumad ühiselamud. Kogu raha, mis jääb üle Trans-Euroopa Divisjoni sihtprojektidest Egiptuses ja Hollandis, läheb selle vajaliku projekti tarbeks.

Esimene jutustaja: *[Sel ajal, kui poodiumil olivad lahkuvad.]* Annetame täna heldelt, et usklikud Hollandis, Egiptuses ja Sudaanis teaksid, et Jumal hoolib neist ja meie samuti.

Teie annetustest on kasu. Igal päeval muudab teie misjoniannetus ja teie kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetus kusagil maailmas kellegi elu.
[Palve ja annetus.]

Teadmiseks annetajatele

Teie kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetused Trans-Euroopa Divisjonile 2004. aastal on korda saatnud imesid.

Iisrael

Teie helduse tõttu saab Iisraelis täita misjoniülesannet.

Töö on raske, kuid usklikud on pühendunud evangeeliumikuulutuse jagamisele. Kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetus aitab rajada uusi ja tugevaid kogudusi 14 Iisraeli piirkonda, kaasa arvatud kogudused Tel Avivis ja Naatsaretis.

Rootsi

Rootsis on sama probleem, mis paljudes arenenud Euroopa riikides – üldine huvipuudus religiooni suhtes. Tavalised kutsed evangeelsetele koosolekutele ei ärata huvi ega too inimesi kohale. Evangeeliumitööks tuleb leida uusi meetodeid. Rootsi kasutab oma osa 2004. aasta kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest uudselt moel.

Aastaid on televisioon olnud riiklikult kontrollitav. Nüüd avatakse väikesi sõltumatuid jaamu. Kogudus on nende kanalite kaudu eetrisse andnud saateid.

Rootslased on internetikasutajate edetabeli eesotsas. Rootsi unioon on kasutanud oma kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetust, et suurendada adventkoguduse nähtavust Rootsis ning pakub Piibli õppevihikuid, videoid ja teisi õppematerjale internetis. Suur tänu teile!

* vt ka <http://et.wikipedia.org/wiki/Rastafarianism>

* Piibli tekstid internetist www.piibel.net